

MOUDRÁ SLOVA

MOUDRÁ SLOVA

Autor:

SAID NURSI

Původní název:

Küçük Sözler (Çekçe)

Nakladatelství:

REJHAN

Odpovědný vydavatel:

Lucie Bakis

Překlad:

Lucie Bakis

Úprava titulní strany:

Abdullah Brankovič

Tisk:

IMAK OFSET

Yenibosna / Istanbul

Türkiye

00902126564997

Copyright © by IK REJHAN 2013

All rights reserved

Rejhan Publication

ul. Iganska nr, 24 04-087, Warszawa

ul. Sarači, 77/1, Morića han, Sarajevo

www.risaleshop.com

[info: risaleinur@email.cz](mailto:risaleinur@email.cz)

ISBN 978-80-260-4966-1

EAN 978-80-260-4966-1

Bediuzaman
Said Nursi

MOUDRÁ SLOVA

Praha, 2013

Že pro tebe a pro každého je každý nový
den bránou do nového světa.

OBSAH

První slovo	7
<i>Bismillah - Ve jménu Boha, milosrdného, slitovného</i>	
Druhé slovo	12
<i>Jak víra plodí semena ráje a nevíra semena pekla</i>	
Třetí slovo	17
<i>Prospěch a štěstí jsou v uctívání</i>	
Čtvrté slovo	22
<i>Pomíjivý život se stane troalým uctíváním</i>	
Páté slovo	26
<i>Naše základní povinnost: Uctívání</i>	
Šesté slovo	31
<i>Důvěra daná člověku</i>	
Sedmé slovo	41
<i>Jak víra osvětluje cestu na věčnost</i>	
Osmé slovo	51
<i>Povaha a hodnota Pravého náboženství</i>	
Deváté slovo	65
<i>O moudrosti v čase pěti modliteb</i>	
První zastavení z dvacátého prvního slova	82
<i>Nezbytnost modliteb</i>	
Závěr ke Čtrnáctému slovu	93
<i>Pomíjivost života</i>	
Z části: Znamení zázračnosti	97
<i>Uctívání: prostředek k pokroku a štěstí</i>	

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَبِهِ نَسْتَعِينُ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!“

A Tebe o pomoc žádáme.

Všechna chvála budiž Bohu, Stvořiteli všech světů a požehnání a mír budiž s naším učitelem Muhammedem a s jeho rodinou a společníky.

[Bratře! Žádal jsi ode mne krátkou radu, tak tedy naslouchej několika pravdám obsaženým v osmi krátkých příbězích, které, protože jsi voják, jsou jako vojenská podobenství. Považuji svou vlastní duši za více potřebnou rady než kteroukoliv jinou a před nějakým časem jsem oslovil svou duši Osmi Slovy inspirovanými osmi verši z Koránu, což mně prospělo. Nyní oslovím svou duši stejnými Slovy, ale krátce a jazykem obyčejných lidí. Kdo chce, může poslouchat se mnou.]

PRVNÍ SLOVO

Bismillah, „Ve jménu Boha“ je začátkem všeho dobrého. My také tak začneme. Buď si vědoma, Ó, má duše! Stejně jako je tato požehnaná fráze znamením islámu, tak je také neustále recitována všemi bytostmi jazykem jejich dispozic. Chceš-li vědět, jakou nevyčerpatelnou silou, jak nekončícím pramenem hojnosti je *Bismillah*, naslouchej následujícímu příběhu, který je formou podobenství. Je to takto:

Ten, kdo cestuje pouštěmi Arábie, musí cestovat jménem kmenového náčelníka a vstoupit pod jeho ochranu, protože jen tak může být ochráněn před útoky banditů a ochránit své potřeby. Sám o sobě se ztratí tváří v tvář nespočetným nepřátelům a potřebám. A tak dva muži podnikli cestu a vstoupili do pouště. Jeden z nich byl skromný a pokorný, ten druhý pyšný a ješitný. Ten pokorný převzal jméno kmenového náčelníka, zatímco ten pyšný ne. Ten první cestoval bezpečně, kamkoli šel. Když se setkal s bandity, řekl:

„Cestuji ve jménu toho a toho kmenového vůdce“ a oni ho neobtěžovali. Když přišel do táborů, bylo o něj postaráno s respektem díky jménu. Ale ten pyšný muž trpěl během své cesty nepopsatelnými pohromami. Klepal se před vším i žehral před vším. Byl ponižován a stal se cílem pohrdání. Má pyšná duše! Ty jsi cestovatelem a tento svět je pouští. Tvá slabost a nouze nemají hranic a tví nepřátelé a potřeby jsou nekonečné. Jelikož takto to je, vezmi jméno Věčného Vládce a Věčného Panovníka pouště a buď uchráněna žehráním před celým vesmírem a třesení se přede vším.

Ano, tato fráze je pokladem tak požehnaným, že tvá nekonečná slabost a nouze tě spoutá s nekonečnou silou a milostí; učiní tvou slabost a nouzi nejpříjemnějšími přímluvci u Soudu Nejmnocnějšího a Milosrdného. Člověk jednající vyřknutím „Ve jménu Boha“ připomíná někoho, kdo vstoupí do armády. Ten jedná jménem vlády, nikoho se nebojí, mluví, vykonává a činí vše jménem zákona a jménem vlády.

Na začátku jsme řekli, že všechny bytosti říkají „Ve jménu Boha“ jazykem svých dispozic. Je to tak?

Jistěže ano. Kdybys viděl, že jediný člověk přišel a přinutil všechny obyvatele města shromáždit se na určitém místě, byl by sis jistý, že nejednal svým vlastním jménem a svou vlastní silou, ale že to byl voják jednající jménem vlády a spoléhající na moc krále.

Stejně tak všechny věci jednají ve jménu Všemohoucího Boha, a to i maličké věci, jako jsou semena a zrna, která drží na svých hlavách ohromné stromy a nesou náklad jako hory. To znamená, že všechny stromy říkají: „Ve jménu Boha,” naplňují své ruce z pokladnice milosrdenství a nabízejí je nám. Všechny zahrady říkají: „Ve jménu Boha” a stávají se kotly v kuchyních Boží moci, ve kterých je připravováno mnoho druhů rozličných jídel. Všechna požehnaná zvířata jako jsou krávy, velbloudi, ovce a kozy říkají: „Ve jménu Boha” a produkují prameny mléka z hojnosti milosrdenství, nabízejíce nám nejlahodnější a čisté jídlo jako živou vodu ve jménu Chlebodárcе. Kořeny a kořínky rostlin a stromů, jemné jako hedvábí, říkají: „Ve jménu Boha,” a rozrážejí a překonávají skály a zem.

Zmiňujíc jméno Boží, jméno Nejmilosrdnějšího, všechno se jim podrobuje. Kořeny

rozprostírající se skálou a zemí a plodící ovoce tak jednoduše, jako se větve rozprostírají vzduchem, a plodí ovoce a jemné zelené listy, udržující vláhu po dlouhé měsíce tváří v tvář velikému horku, jsou políčkem přírodovědcům a zabodávají prst do jejich slepých očí říkající: „I horko a tvrdost, ve které musíte věřit, jsou pod velením. Tak jako hůl Mojžíšova, každý z těchto hedvábných kořínků jedná v rámci rozkazů.

فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ

„A pravili jsme, Mojžíši, udeř svojí holí do skály.“ (2:60), a ona rozštěpí skálu. A jemné listy jako cigaretový papír recitují verš:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا

„Ohni vychladni a buď neškodným.“ (21:69), proti horku ohně, každý jako končetiny Abrahámovy (mír s ním).“

Jelikož vše říká: „Ve jménu Boha“ a nesouc Boží úrodu ve jménu Božím dávají ji nám, měli bychom také říci: „Ve jménu Boha.“ Měli bychom dávat ve jménu Boha a brát ve jménu Boha. A neměli bychom brát od nedbalých lidí, kteří opomínají dávat ve jménu Boha.

Otázka: Oceňujeme lidi, kteří jsou jako nosiči táců. Tak jaké ocenění chce Bůh, který je skutečným vlastníkem?

Odpověď: Ano, ocenění, jaká Skutečný Dárce hojností chce za tyto cenné dary a věci, jsou tři: prvním je *vzpomínka*, dalším jsou *díky* a posledním je *odraz*. Říkaje: „Ve jménu Boha“ na začátku je *vzpomínka* a „*Všechna chvála Bohu*“ na konci jsou *díky*. A uvědomování si a přemýšlení nad těmito hojnostmi, jež jsou neocenitelnými divy umění, zázraky moci Věčně Prošeného a dary Jeho Milosti, to je *odraz*. Jak pošetilé je líbat nohy prostého muže přinášejícího ti dar od krále a nerozeznat vlastníka daru, je tisíckrát pošetilejší oceňovat a milovat zdánlivý zdroj hojnosti a zapomenout Skutečného Dárce hojností.

Ó, má duše! Nechceš-li být také tak pošetilá, dávej ve jménu Boha, ber ve jménu Boha, začíněj ve jménu Boha a jednej ve jménu Boha. Toť řečeno Prvním Slovem!

DRUHÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ

„Ve jménu Boha, milordného, slitovného!”

„Ti, kteří v nepoznatelné věří.” (2:3)

Chceš-li porozumět, jak veliké štěstí a hojnost, jak veliké potěšení a lehkost jsou k nalezení ve víře v Boha, naslouchej tomuto příběhu, který je formou podobenství:

Jednou dva muži cestovali za zábavou i obchodem. Jeden vyrazil sobeckým, nešťastným směrem a druhý dobrou, příznivou cestou.

Jelikož sobecký muž byl domýšlivý, egoistický i pesimistický, skončil v zemi, kde se mu to zdálo být nejohavnější kvůli jeho pesimismu. Rozhlédl se kolem a všude viděl neschopné a nešťastně bědující lidi ve spárech hroživého tyрана, plačící nad svou zkázou. Stejně trýznivou, bolestnou situaci viděl na všech místech, kam cestoval. Celá zem na sebe

vzala podobu domu smutku. Kromě opilosti nenašel jinou možnost, jak si nevšímat této trýznivé a ponurné situace. Každý se mu jevil jako nepřítel a cizinec. A všude kolem viděl hrozné mrtvolky a zoufalé, plačící sirotky. Měl výčitky svědomí.

Druhý muž byl dobrý, oddaný, spravedlivý a s dobrými mravy, takže zem, do které přišel, byla z jeho pohledu tou nejbáječnější. Tento dobrý muž viděl všeobecné veselí v kraji, kam vstoupil. Všude panovala radost, bylo to místo pro připomínání Boha přetékající vytržením a štěstím; každý se mu jevil jako přítel a známý. Po celé zemi viděl sváteční oslavy obecného propuštění z povinností doprovázené pláčem dobrých přání a díky. Také slyšel zvuk bubnů a orchestru za odvod vojáků s radostným voláním „Bůh je největší!“ a „Není boha kromě Boha!“ Raději než býti zarmoucen trápením svým i všech ostatních jako ten první ubohý muž, tento šťastný muž byl potěšen svým vlastním štěstím i štěstím všech obyvatel. Navíc udělal výnosný obchod. Poděkoval Bohu.

Po nějakém čase se vrátil a potkal druhého muže. Pochopil jeho situaci a řekl mu: „Byl jsi

blázen. Ohavnost uvnitř tebe se odrazila na vnitřní svět, takže sis představoval smích jako pláč a odvolání z povinností jako vyhazov a drancování. Přijď k rozumu a očisti své srdce, aby tento katastrofální závoj byl pozvednut z tvých očí a mohl jsi vidět pravdu. Protože zem naprosto spravedlivého, milosrdného, dobročinného, mocného, pořádek milujícího a laskavého krále nemůže být, jak sis představil, ani zem, která představuje tolik jasných znamení pokroku a úspěchu.“ Nešťastný muž později přišel k rozumu a kál se. Řekl: „Ano, byl jsem poblázněn pitím. Nechť je s tebou Bůh spokojen, zachránil jsi mne z pekelné situace.”

Ó, má duše! Viz, že první muž představuje nevěřícího, nebo někoho zpustlého a nedbalého. Z jeho pohledu je svět domem všeobecného smutku. Všechny živé bytosti jsou sirotky plačícími nad ranami smrti a odloučení. Lidé i zvěř jsou sami a bez svazků a jsou trháni drápy stanovené hodiny. Mohutná stvoření jako pohoří a oceány jsou jako strašné, neživé mrtvoly. Mnoho těžkých, zdrcujících, děsivých falešných představ jako tyto vyvstávají z jeho nevíry a špatného vedení a souží ho.

Co se týče druhého muže, ten je věřící. Rozeznává a uznává Všemocného Boha. Z jeho pohledu je tento svět obydlím, kde jména Všemilosrdného jsou bez přestání recitována, a je místem učení pro lidi a zvířata a polem zkoušek pro lidi a jinny (pozn. př. druh stvoření). Veškerá zvířecí a lidská smrt je demobilizací. Ti, kteří dovršili své povinnosti života, odejdou z tohoto přechodného světa do dalšího, šťastného a bezproblémového, aby mohlo být uděláno místo pro příchod a práci nových úředníků. Narození zvíře a lidí označí jejich vstup do armády, obsazení do vojenské služby a začátek jejich povinností. Každá živá bytost je řádným vojákem, upřímným, spokojeným úředníkem. A veškeré hlasy jsou oslavováním Boha a recitováním Jeho jmen na počátku jejich povinností a děkováním a radostí na konci, nebo veselými písněmi při práci. Z pohledu věřícího jsou všechny bytosti přívětivými služebníky, přátelskými úředníky a příjemnými knihami Nejštědřejšího Pána a Nejmilosrdnějšího Vlastníka. Daleko více jemných, povýšených, radostných a sladkých pravd, jako jsou tyto, se stanou znameními a vyplynou z jeho víry. To znamená, víra v Boha nese semeno toho, co je

ve skutečnosti Tuba strom ráje, zatímco nevíra ukrývá Zakum strom pekla.

To znamená, že spása a bezpečí jsou k nalezení pouze v islámu a ve víře. Proto bychom měli neustále říkat,

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى دِينِ الْإِسْلَامِ وَ كَمَالِ الْإِيمَانِ

„Chvála Bohu za náboženství islám a dokonalou víru.“

TŘETÍ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا

„Ve Jménu Boha milosrdného, slitovného!“

„Ó, lidé uctívejte...“ (2:21)

Chceš-li rozumět, jak velký zisk a štěstí spočívá v uctívání a jak ohromná ztráta a zničení spočívá v neřesti a rozptýlení, naslouchej a uvaž následující příběh, jež je formou podobenství:

Jednou dva vojáci obdrželi rozkazy postoupit do vzdáleného města. Vyrazili a cestovali společně až na rozcestí. Na rozcestí stál muž, který jim řekl: „Cesta vpravo nezpůsobuje žádnou ztrátu a devět z deseti cestujících obdrží velký zisk a půjdou s ohromnou lehkostí. Zatímco cesta vlevo nenabízí žádné výhody a devět z deseti cestujících obdrží ztrátu. Obě jsou stejně dlouhé co se vzdálenosti týče. Je tam jen jeden

rozdíl, ti, již vezmou cestu vlevo, která nemá řád a velení, cestují bez zavazadel a zbraní. Pociťují zdánlivou lehkost a klamnou jednoduchost. Zatímco cestující pravou cestou, která je pod vojenským velením, jsou nuceni nést výstroj plnou potravin o váze čtyři kila a pušku o dvou kilech, která přemůže všechny nepřátele...”

Poté, co si tito dva vojáci vyslechli řeč tohoto poučného muže, ten šťastný si vybral cestu vpravo. Naložil si na záda váhu deseti kilogramů, ale jeho srdce a duše byly uchráněny od tisíce kilogramů strachu a pocitu závazku k druhým. A ten druhý nešťastný voják opustil armádu. Nechtěl se podrobit příkazům a vydal se vlevo. Byl osvobozen od nesení deseti kilogramů zavazadel, ale jeho srdce bylo sevřeno tisíci kilogramy zadluženosti a jeho duše drcena nespočetnými strachy. Pokračoval ve své cestě za neustálého žehrání a strachu před každou věcí i každou událostí, dokud nedosáhl svého cíle. A tam byl potrestán jako povstalec a dezertér.

A voják, který miloval příkazy armády, chránil svoji výzbroj a pušku a šel pravou

cestou, šel svou cestou nikomu nezavázán, nestrachuje se nikoho a s lehkým srdcem a svědomím, dokud nedosáhl města, do kterého mířil. Tam obdržel odměnu hodnou čestného vojáka plněním své povinnosti.

Ó, vzpurná duše, viz, že jeden z těchto cestujících představuje ty, kteří se podrobují Božímu Zákonu, zatímco druhý představuje vzpurné a lidi následující své vlastní touhy. Cesta je cestou života přicházející z duchovního světa, procházející hrobem a pokračující na věčnost. A výstroj a puška jsou uctíváním a bohabojností.

V uctívání je zdánlivé břímě, ale v jeho významu je jednoduchost a lehkost vzdorující popisu. Protože v předepsaných modlitbách věřící prohlašuje, „Dosvědčuji, že není boha kromě Boha.“ Toť jest, nachází bránu k pokladnici milosrdenství ve všem, protože věří a říká „Není jiného Stvořitele a Chlebodárce než je On. Újma i užitek jsou v Jeho rukou. Je Všemoudrý; Nic nedělá marně, a je Všemilosrdný, Jeho hojnost a milosrdenství jsou nezměrné.“ A klepe na bránu svými prosbami. Navíc vidí, že vše je podrobeno rozkazům jeho Stvořitele, tak hledá u Něj

útočiště. Dává svou důvěru Jemu a spoléhá na Něj a je opevněn proti všem katastrofám; jeho víra mu přináší naprostou jistotu.

Zajisté, jako u každé skutečné ctnosti, zdrojem odvahy je víra v Boha a uctívání. Tak i u každé nespravedlnosti je zdrojem zbabělosti špatné vedení.

Pro věřícího se skutečně osvíceným srdcem je možné, že i kdyby se zem stala bombou a explodovala, nezastrašilo by ho to. Díval by se na to s radostným údivem jako na zázrak moci Věčně Prošeného. Ale spatřil-li by známý zvrhlý filozof s takzvanou osvícenou myslí, ale bez srdce, kometu na nebi, třásl by se na zemi a zvolal by úzkostně: „Nenarazí ta kometa do Země?“ (Při jedné příležitosti se Amerika třásla strachem z takové komety a mnoho lidí opustilo své domovy uprostřed noci.)

Ano, přestože má člověk nespočítatelně potřeb, jeho kapitál je ničím, a ačkoliv je předmětem nekonečných katastrof, jeho moc je také ničím. Zkrátka, jeho kapitál a moc dosahují pouze tam, kam jeho ruce dosáhnou. Ale jeho naděje, touhy, bolesti a trápení dosahují tak daleko, jak jen oko a

představivost dohlédnou. Kdokoliv ne úplně slepý může vidět a pochopit, jak velkým ziskem, štěstím a hojností pro lidskou duši, nemohoucí a slabou, potřebnou a chtějící, je uctívání, prohlášení Božské jednoty a spoléhání se na Boha a odevzdání se Jemu.

Je jisté, že bezpečná cesta je výhodnější než škodlivá, i když možnost jejího bezpečí je pouze jedna z deseti. Ale na cestě uctívání, což je naše záležitost, je devět z deseti možností vedoucích k pokladu věčného štěstí, stejně jako její bezpečnost. Zatímco svědectvím, které je na úrovni všeobecné shody, bezpočtu odborníků a svědků, je, že život v neřesti a lehkomyšlnosti, krom toho, že nemá prospěchu, ústí v nekonečné zoufalství. Dle zpráv těch, co odhalují záhady stvoření, je toto naprosto jisté.

Krátce: Tak jako na věčnosti i štěstí v tomto světě spočívá v uctívání a bytí vojákem Všemohoucího Boha. Proto bychom měli neustále říkat:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى الطَّاعَةِ وَالتَّوْفِيقِ

„Chvála Bohu za poslušnost Jemu a úspěch,” a děkovat Mu, že jsme muslimové...

ČTVRTÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ

„Ve Jménu Boha milosrdného, slitovného!“

Předeepsané modlitby jsou pilířem náboženství.

Chceš-li porozumět s jistotou jako se dvě plus dvě se rovná čtyři, jak cenné a důležité jsou předeepsané modlitby a s jak malými výdaji jsou získávány a jak bláznivý a škodlivý je člověk zanedbávající je, věnuj pozornost následujícímu příběhu vyprávěného formou podobenství.

Jednou dal mocný vládce dvěma svým sluhům dvacet čtyři zlaté a poslal je, aby se usadili na jedné z jeho bohatých královských farem vzdálené dva měsíce cesty. „Použijte tyto peníze pro vaše jízdenky“, přikázal jim, „a kupte s nimi vše, co je nezbytné pro váš dům tam. Nádraží je vzdálené jeden den od farmy. A je tam i pozemní doprava i železnice, lodě a letadla. Můžou být využity podle vašeho jmění.“

Po obdržení těchto instrukcí oba sluhové vyrazili. Jeden z nich byl šťastný, protože utratil malé množství peněz na cestě k nádraží. A v těchto výdajích byl obchod tak prospěšný a potěšující jeho pána, že jeho jmění se zvětšilo tisíckrát. A druhý sluha, poněvadž byl neúspěšný a povaleč, utratil dvacet tři zlaté na cestě k nádraží, plýtvaje jimi na hazard a zábavu. Zůstal mu jediný zlaťák. Jeho přítel mu řekl: „Za tento poslední zlaťák si kup jízdenku, abys tu dlouhou cestu nemusel jít pěšky a hladovět. Navíc, náš pán je štedrý, snad se nad tebou slituje a odpustí ti tvé hříchy a také tě posadí do letadla. Tak bychom dosáhli místa, kde budeme žít za jeden den. Jinak budeš nucen jít sám pěšky přes poušť a hladovět, což trvá dva měsíce.“ I ten nejméně inteligentní člověk rozumí, jak hloupé, škodlivé a nerozumné by bylo, kdyby z tvrdohlavosti neutratil ten jediný zbylý zlaťák pro jízdenku, která je jako klíč k pokladu, a namísto toho by jej utratil na neřesti chvilkového potěšení. Není to tak?

Ó, vy, kteří neprovádíte předepsané modlitby! A ty, má vlastní duše, která se nerada modlíš! Vládce v podobenství je náš

Podpůrce, náš Stvořitel. A ze dvou cestujících sluhů jeden představuje oddané, kteří provádějí své modlitby se zápalem, a druhý nedbalé, kteří zanedbávají své modlitby. Dvacet čtyři zlaťáky jsou životem v každé z dvaceti čtyř hodin dne. A královské panství je rájem. A nádraží je hrobem. Zatímco cesta je lidským přechodem do hrobu, na znovuvzkříšení a věčnost. Lidé urazí tuto dlouhou cestu na určitém stupni podle svých skutků a síly své bohaboynosti. Někteří skutečně oddaní urazili vzdálenost tisíců let za den jako blesk. A někteří překonali padesát tisíc let za den rychlostí myšlenky. Vznešený Korán naráží na tuto skutečnost dvěma verši.

Jízdenka v podobenství zastupuje předepsané modlitby. Jediná hodina denně je postačující pro předepsané modlitby včetně očisty. Tak jakou ztrátu učiní člověk utrácející dvacet tři hodin v pomíjivém světském životě a nedbající utratit jednu hodinu pro dlouhý život na věčnosti, jak uškodí sám sobě, jak nerozumně se chová. Chápe rozumný člověk, jak moc je takovéto chování proti rozumu a moudrosti a jak daleko od rozumu by se vzdálil, kdyby dal polovinu svého majetku do

loterie mající tisíc účastníků a možnost výhry je jedna z tisíce, a kdyby nedal jednu čtyřiadvacetinu z toho pro věčný poklad s jistotou možností výhry devedesát devět ze sta?

Navíc duše, srdce a mysl nachází veliké ulehčení v modlitbě. A pro tělo to není unavující. Kromě toho, se správným záměrem, se veškeré další jednání člověka provádějícího předepsané modlitby stane uctíváním. A tak může přeměnit celý kapitál svého života na věčnost. V určitém pohledu může svůj pomíjivý život přeměnit na věčný.

PÁTÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

„Ve Jménu Boha milosrdného, slitovného!”

„Vždyť Bůh je věru s těmi, kdož jsou bohabojní, i s těmi, kdož dobré konají.” (16:128)

Chceš-li vidět, jak skutečná lidská povinnost a jak přirozený, náležitý výsledek lidského stvoření je provádění předepsaných modliteb a nedělání vážných hříchů, poslouchej a věnuj pozornost následujícímu podobenství.

Jednou, v době všeobecné mobilizace, se dva vojáci ocitli v jedné jednotce. Jeden byl dobře trénovaný a svědomitý, druhý surový a sebestředný. Svědomitý voják se soustředil na trénink a na válku a nepřemýšlel nad přiděly a zajištěním, protože věděl, že je povinností státu ho nakrmit a vyzbrojit, ošetřovat ho, kdyby onemocněl, a i vkládat mu sousta do úst, bude-li třeba. Věděl, že jeho základní povinností je výcvik a boj. Ale v rámci svých

povinností se účastnil i dalších prací. Vařil, myl a uklízel nádobí. Kdyby byl tázán: „Co děláš?“, odpověděl by: „Plním vyčerpávající povinnost pro stát.“ Neřekl by: „Pracuji pro svou obživu.“

Avšak surový voják miloval svůj žaludek a nic si nedělal z tréninku a války. „To je záležitost státu. Co mně je po tom?“ říkával. Nepřetržitě přemýšlet nad svým živobytím a usiluje o něj opustil jednotku a šel na trh nakoupit. Jednoho dne mu jeho dobře trénovaný přítel řekl:

„Tvou základní povinností je trénink a boj, bratře. Proto jsi tady. Důvěřuj králi; nenechá tě hladovět. To je jeho povinnost. Stejně jsi bezmocný a potřebný; nemůžeš se všude uživit. A tohle je čas mobilizace a války; řekne ti, že jsi vzpurný a potrestá tě. Ano, jsou dvě povinnosti týkající se nás. Jednou je královská povinnost. Někdy děláme tyto vyčerpávající povinnosti a on nás za to nakrmí. Další naší povinností je trénování a boj a někdy nám s tím pomůže král.“

Samozřejmě porozumíš v jakém nebezpečí by byl voják povaleč, nevěnoval-li by pozornost usilujícímu, dobře trénovanému.

Ó, má líná duše! To rušné místo války je tento bouřlivý světský život. A armáda rozdělená do jednotek je lidská společnost. Jednotka v podobenství je islámská společnost v tomto století. Jeden ze dvou vojáků je zbožný muslim znající povinnosti svého náboženství a konající je, a vzpírající se satanovi i své vlastní duši, aby zanechal vážných špatných konání a nepáchal hříchy. Zatímco ten druhý je zhýralý hříšník, tak ponořený do zápasu o živobytí, že opovrhne Skutečným Dárcem, zanedbává své náboženské povinnosti a páchá jakýkoli hřích, který mu přijde do cesty při obstarávání živobytí. Co se týče tréninku a instrukcí, ty jsou nejdůležitějšími předepsanými modlitbami a uctíváním. A válka je bojem proti duši a jejím touhám a proti satanům mezi jinny a lidmi, aby je dostala z hříchu a špatné morálky a zachránila srdce a duši z věčné zkázy. A první ze dvou povinností je dát a zachovat život, zatímco druhou je uctívání a snažné prosby Dárci a Uchovateli života. Důvěra v Něho a spoléhání se na Něho.

Vskutku, kdokoli stvořil a udělil život, jež je nejbrilantnějším zázrakem umění Věčně Prošeného a divem Božské moudrosti, je ten,

kdo jej udržuje a zachraňuje výživou. Nemůže to být jinak. Chceš důkaz? Nejslabší a nejhoupější zvířata jsou nejlépe živena, jako ryba a červ v ovoci. A jsou to ta nejvíce bezmocná a křehká stvoření, která mají nejvybranější jídlo; jako batolata a mláďata všech druhů.

Zajisté je postačující porovnat rybu s liškou, právě narozená mláďata s divokou zvěří a stromy se zvířaty, za účelem pochopit, že zákonné jídlo není získáváno silou a chtíčem, ale slabostí a nemohoucností. To znamená, že někdo zanedbávající provádění předepsaných modliteb kvůli draní se za živobytím připomíná vojáka, který ponechal svůj trénink a šel a žebrol na trhu. Ale hledání svého přídělu v kuchyních milosrdenství Štědrého Poskytovatele po vykonání modliteb, abychom nebyli zátěží druhým, je správné a mužné. To je také druhem uctívání.

A dále lidská přirozenost a duchovní schopnosti ukazují, že člověk je stvořen pro uctívání. Protože co se týče síly a činů potřebných pro život tohoto světa, nemůže konkurovat nejnižšímu vrabci. Zatímco ve znalostech a potřebách a v uctívání a

prosbách, které jsou potřebné pro duchovní život a život na věčnosti, je jako monarcha a velitel zvířat.

Ó, má duše! Učiníš-li život tohoto světa cílem svého života a pracuješ-li neustále pro něj, staneš se nejnižším vrabcem. Ale stane-li se tvým cílem a koncem život věčný na onom světě a životu pozemskému a jeho orbě dáš tento smysl, pak budeš vznešeným velitelem živočichů a prosebníkem a služebníkem Všemohoucího Boha a Jeho čestným a váženým hostem.

Toto jsou dvě cesty pro tebe otevřené! Můžeš si vybrat, kteroukoliv chceš... Tak žádej vedení a úspěch od Nejmilosrdnějšího z Milosrdných...

ŠESTÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّهُ لَهُمُ الْجَنَّةُ

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!”

„A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady.”
(9:11)

Chceš-li porozumět, jak prospěšný je to obchod a jak ctihodné postavení prodat sám sebe a svůj majetek Bohu, být Jeho služebníkem a Jeho vojákem, tak naslouchej následujícímu podobenství.

Jednou král svěřil dvěma svým poddaným po statku, včetně všech potřebných dílen, strojů, koňů, zbraní atd. Ale jelikož byla bouřlivá a válečná doba, nic nebylo stálé; vše bylo předurčeno k zániku či změně. Král ve své nekonečné milosti poslal těmto dvěma poddaným nejušlechtlejšího zástupce a prostřednictvím milosrdné listiny jim sdělil následující:

„Prodejte mně majetek vám svěřený, abych ho mohl pro vás uchovat. Nedopusťte jeho bezdůvodné zničení. Až války skončí, navrátím vám ho v lepším stavu než dříve. Budu s ním zacházet jako s vaším majetkem a zaplatím vám za něj vysokou cenu. A stroje a nářadí v dílně budou použity mým jménem a na mém pracovním stole. Ale cena a poplatek za jejich použití budou zvětšeny tisíckrát. Vy obdržíte veškerý narůstající zisk. Jste chudí a bez zdrojů a nejste schopni zajistit potřebné k těmto úkolům. Nechte mě převzít všechna opatření z nákladů a vybavení a vám dát veškerý příjem a zisk! Ponecháte si je až do doby demobilizace! Tak vizte pět způsobů, ze kterých získáte! Pokud mně majetek neprodáte, uvidíte, že nikdo neuchová, co vlastní a i vy ztratíte, co nyní máte. Nezůstane z toho nic, a vy ztratíte vysokou cenu, jakou nabízím. Jemné a drahé nástroje, drahé kovy očekávající použití také ztratí hodnotu. Budete mít problémy a starosti se správou a uchováním a ve stejné době budete potrestáni za zradu. Tak vizte pět způsobů, jak můžete ztratit! Navíc prodáte-li mně majetek, stáváte se mými vojáky a jednáte mým jménem. Namísto běžného vězně nebo nepoctivého

vojáka budete svobodnými zástupci vysoko postaveného panovníka.”

Po vyslechnutí tohoto milostivého nařízení řekl inteligentnější z nich:

„Určitě, jsem poctěn a šťasten prodat. Tisíceré díky.”

Kdežto ten druhý byl namyšlený, sobecký a prostopášný; jeho duše se stala pyšnou jako duše Faraona. Jako by měl zůstat na onom statku věčně, opomíjel zemětřesení a vřavu tohoto světa. Řekl:

„Ne! Kdo je ten král? Neprodám svůj majetek, ani si nepokazím zábavu.”

Za krátký čas dosáhl první muž tak vysokého postavení, že mu každý záviděl jeho situaci. Těšil se králově přízni a šťasten žil v královském paláci. Ten druhý se naopak dostal do situace, že ho každý litoval, ale zároveň všichni říkali, že si to zasloužil. A v důsledku jeho chyby zmizelo jeho štěstí a majetek a utržil trest a trápení.

Ó, duše plná rozmaru! Pohled' pravdě do tváře dalekohledem tohoto podobenství. Co se týče krále, tím je Vládce věčnosti, tvůj Chlebodárc a Stvořitel. Statky, stroje, náčiní a

váhy jsou tvým majetkem během života; tvé tělo, duch a srdce v tomto vlastnictví a tvé vnější a vnitřní smysly jako zrak a sluch, inteligence a představivost. A co se týče nejušlechtlejšího zástupce, tím je Ušlechtilý Prorok Boží; a nejmoudřejší nařízení je Moudrý Korán, který popisuje diskutovaný obchod v tomto verši:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ

„A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady.“
(9:11)

Vlnící se bojové pole je bouřlivým povrchem světa, který se ustavičně mění, vytrácí a zušlechťuje a nutí každého člověka přemýšlet:

„Jestliže se vše evše vytratí, vypaří se a bude ztraceno, není žádná cesta, jakou to můžeme přeměnit na něco trvalého a uchovat to?“

Zatímco se zabývá těmito myšlenkami, najednou slyší nebeský hlas Koránu říkající:

„Zajisté je, krásná a lehká cesta zahrnující v sobě pět zisků.“

Jaká je to cesta?

Prodat obdrženou důvěru nazpět jejímu skutečnému vlastníku. Takový prodej plodí zisk pětikrát.

První zisk: Pomíjivý majetek se stane věčným. Protože je-li tento ztrácející se svět dán Věčnému a Soběstačnému Pánu Milosrdenství a je-li pro Něj utrácen, bude proměněn na věčnost. Zplodí věčné plody. Momenty lidského života se očividně rozplynou a rozloží se jako zrna a semena. Ale pak se otevřou a vykvetou květy blaženosti a přízně v království věčnosti a každý bude prezentovat osvícenou a uklidňující stránku v Pokročilé říši.

Druhý zisk: Vysoká cena ráje je dána výměnou.

Třetí zisk: Hodnota každé končetiny a každého smyslu je navýšena tisíckrát. Inteligence například je jako nástroj. Neprodáš-li ji Všemohoucímu Bohu, ale raději ji zaměstnáš pro duši, stane se nedbalým, škodlivým a oslabujícím nástrojem, zatěžujícím tvou slabou osobu všemi smutnými bolestmi minulosti a děsivými strachy z budoucnosti; sníží se do hodnoty

nedbalého a ničícího nástroje. Z tohoto důvodu se hříšný člověk často uchýlí k opilosti nebo lehkovážné zábavě, aby unikl mrzutostem a zraněním své inteligence. Ale prodáš-li svou inteligenci jejímu Skutečnému Vlastníku a zaměstnáš ji Jeho jménem, pak se stane klíčem k talismanu odemykajícímu nekonečné poklady smilování a trezory moudrosti, jež stvoření obsahuje.

Vezměme další příklad, zrak je jedním ze smyslů, okno, kterým se duše dívá ven na tento svět. Neprodáš-li jej Bohu Všemohoucímu, ale raději jej zaměstnáš pro duši hleděním na hrst pomíjivých, nestálých krás a obrazů, potopí se na úroveň být uspokojovatelem chlípnosti a být chlípnou duší. Ale prodáš-li zrak tvému Vševidoucímu Tvůrci a zaměstnáš-li jej Jeho jménem a v mezích Jím vymezených, potom se tvůj zrak pozvedne na hodnost čtenáře Veliké Knihy Bytí, svědka zázraků božského umění, požehnané včely sající z květů milosti v zahradách této planety.

A ještě dalším příkladem je jazyk a chuť. Neprodáš-li je tvému Moudrému Stvořiteli, ale místo toho je zaměstnáš pro duši a pro

žaludek, potápí se a klesá na úroveň vrátného u stáje žaludku, hlídače u jeho továrny. Ale prodáš-li je Štědrému Poskytovateli, pak chuť obsažená v jazyku vystoupí na hodnotu kvalifikovaného mistra pokladnic Božského slitování, vděčného dozorce v kuchyních Božské věčné moci.

Tak se dobře dívej. Ó, intelligence! Chápej rozdíl mezi nástrojem zkázy a klíčem k veškerému bytí! A podívej se pozorně, oko! Viz rozdíl mezi ohavným uspokojovatelem a učeným mistrem Božské knihovny! A ochutnávej dobře, jazyku! Viz rozdíl mezi vrátným ve stáji nebo hlídačem v továrně a dozorcem pokladu Božské milosti!

Přiřovnej tomu všechny další nástroje a končetiny a porozumíš, že opravdu věřící nabývá charakter hodný ráje a nevěřící charakter podobající se peklu. Důvod pro jejich dosažení příslušné hodnoty je, že věřící ctností své víry užívá důvěry svého Stvořitele Jeho jménem a v mezích Jím stanovených, zatímco nevěřící zrazuje víru a zaměstnává ji pro svou chlípnou duši.

Čtvrtý zisk: Člověk je bezradný a vystavený četným neštěstím. Je chudý a jeho

potřeb je mnoho. Je slabý a břímě života je nejtěžší. Nespoléhá-li se na Všemocného ve Slávě, nevloží-li v Něj svou důvěru a s jistotou se Mu neodevzdá, jeho svědomí se vždy bude trápit. Bezvýznamná muka, bolesti a žaly ho zadusí a otráví, nebo ho promění ve zvíře.

Pátý zisk: Ti, kteří zažili osvětlení a byla jim odkryta skutečná povaha věcí, vyvolení dosvědčující pravdu, všichni souhlasí, že povýšená odměna za tvé uctívání a oslavování Boha ti bude dána v době největší potřeby formou plodů ráje.

Odmítneš-li tento obchod s jeho pěti zisky, krom toho, že budeš ochuzen o jeho pět zisků, utrpíš pět ztrát.

První ztráta: Majetek a potomci, na které jsi tolik vázán, duše a její rozmary, které uctíváš, mládí a život, kterými jsi poblázněný, vše zmizí a bude ztraceno; tvé ruce budou prázdné. Ale za sebou zanechají hřích a bolest visící ti na krku jako chomout.

Druhá ztráta: Obdržíš pokutu za zradu důvěry, protože jsi uškodil sám sobě použitím nejvzácnějšího nástroje pro nejméně cenný účel.

Třetí ztráta: Svržením nejvzácnějších schopností člověka na úroveň nižší než má zvěř urazíš Boha a prohřešíš se proti Božské moudrosti.

Čtvrtá ztráta: Ve své slabosti a chudobě naložíš těžké břímě života na svá slabá ramena a neustále budeš sténat a naříkat pod ranami pomíjivosti a odloučení.

Pátá ztráta: Spravedlivé dary Milosrdného jako jsou intelligence, srdce, oko a jazyk, které jsou tobě dány pro přípravu základů věčného života a věčného štěstí na věčnosti, ošklivě oblečeš, takže otevírají brány Pekelné před tebou.

A nyní, je tolik obtížné prodat svou důvěru? Je to natolik zatěžující, že mnoho lidí se vyhýbá uzavření obchodu? Vůbec ne! Ani přinejmenším to není zatěžující. Protože hranice povoleného jsou značné a jsou zcela dostačující pro lidské touhy, není třeba vstupovat do zakázaného. Povinnosti uvalené Bohem jsou lehké a není jich mnoho. Být služebníkem a vojákem Božím je nepopsatelně příjemná čest. Lidskou povinností je zkrátka jednat a konat vše Božím jménem jako voják; brát a dávat Jeho jménem; jednat a být stále v

souladu s Jeho povolením a zákonem. Prohřeší-li se někdo, měl by žádat Jeho odpuštění, říkáje:

„Ó Pane! Odpusť naše chyby a přijmi nás jako Tvé služebníky. Učiň nás držiteli Tvé důvěry až do doby, kdy nám bude odebrána. Ámen!“ a poslat k němu své prosby.

SEDMÉ SLOVO

Chceš-li pochopit, jak cennými, nesnáze řešícími talismany jsou dvě části fráze *Věřím v Boha a v Poslední Den*, které objasňují záhadnou hádanku stvoření a otevírají dveře štěstí pro lidskou duši a jak prospěšným a hojivým lékem je spolehnutí se na svého Stvořitele a hledání u Něho útočiště prostřednictvím trpělivosti a naléhavých žádostí, a snažné prosby Chlebodárce děkováním, a jak důležitou, vzácnou, zářící jízdenkou pro cestu na věčnost- a zaopatření na věčnost a světla do hrobu- je poslech Koránu, uposlechnutí jeho velení, provádění předepsaných modliteb a zanechání vážných hříchů, pak naslouchej a věnuj pozornost tomuto podobenství:

Jednou se voják ocitl ve velice vážné situaci na bitevním a zkouškovém poli a v kole zisků a ztrát. Bylo to následovně:

Voják byl raněn dvěma hlubokými a hrůznými ranami na své pravé a levé straně a za ním stál velikánský lev, jakoby ho chtěl napadnout. Před ním byla šibenice usmrcující

a devastující ty, které miloval. To samé čekalo i jeho samého. Kromě toho měl před sebou dlouhou cestu, byl vyhoštěn. A jak onen nešťastný voják hloubal nad svou děsivou situací, objevil se milý člověk zářící světlem jako Khidr. Řekl mu: „Nezoufej. Dám ti dva talismany a naučím tě je používat. Použiješ-li je správně, lev se stane tvým poslušným koněm a šibenice se změní na houpačku pro tvé potěšení a zábavu. Také ti dám dva léky. Budeš-li se řídit návodem, tak se tyto dvě hnisající rány přemění do dvou sladce vonících květin nazývaných *Růže Muhammedovy, mír a požehnání s ním*. Dále ti dám jízdenku, s níž budeš schopný udělat roční cestu za jediný den, jako bys letěl. Pokud mně ani trochu nevěříš, vyzkoušej, abys viděl, že je to pravda.” Voják trochu okusil a potvrdil, že je to pravda. Ano, já, to jest nešťastný Said, také potvrzuji, protože jsem vyzkoušel a viděl, že je to jistá pravda.

O něco později uviděl mazaného, zpustle vypadajícího muže, vychytralého jako ďábel, přicházejícího zleva nesouces sebou přezdobené předměty, zdobené obrazy a fantasie a mnoho alkoholu. Zastavil se před vojákem a řekl:

„Hej, kamaráde! Pojdme a napijme se a pobavme se. Můžeme se dívat na obrázky nádherných dívek, poslouchat muziku a jíst tohle chutné jídlo.“ Poté se ho zeptal: „Co si to šeptáš pod vousy?”

„Talisman“, byla odpověď.

„Nech ten nepochopitelný nesmysl! Nekaž naši současnou zábavu!“ A zeptal se druhou otázkou: „Co to máš v ruce?”

„Nějaký lék,“ odvětil voják.

„Zahod' to! Jsi zdravý, nic ti není. Je čas radování.“ A zeptal se: „Co je to za kus papíru s pěti body?”

„Jízdenka a stravenka.“

„Roztrhej je!“ řekl muž. „Copak potřebujeme cestovat, když je tak krásné jaro?”

Zkoušel ho přesvědčit všemožnými triky až chudák voják byl trochu přesvědčený. Ano, člověk může být napálen. I já jsem byl napálen takovými mazanými podvody.

Náhle zprava zazněl hlas jako hrom. „Dej pozor!“, řekl. „Nenechej se napálit! Řekni tomu podvodníkovi: ‘Jestli máš prostředky zabít lva za mnou, odstranit šibenici přede mnou, zhojit má zranění a odstranit cestu

přede mnou, pak přijď a učiň tak! Ukaž, že umíš a přesvědč nás! Potom teprve řekni: Pojďme a bavme se. Jinak buď zticha!’ Mluv stejně jako Khidr- jako Bohem inspirovaný muž.”

Ó, má duše, smějící se ve svém mládí a nyní plačící nad svým smíchem! Viz, že ten nešťastný voják jsi ty, člověk. Lev je stanovenou hodinou. A šibenice je smrt, úpadek a rozloučení, skrze které se při střídání dne a noci všichni přátelé rozejdou a jsou ztraceni. Ze dvou ran je jedna lidskou nekonečnou a nesnáze působící nemohoucností, zatímco ta druhá hroznou a neomezenou chudobou. Vyhoštění a cesta jsou dlouhou cestou zkoušek vedoucí ze světa duší skrze mateřské lůno a dětství až do stáří; přes svět a hrob a přechodný život k znovuvzkříšení a mostu Sirat. A dva talismany jsou víra ve Všemohoucího Boha a ve Věčnost.

Ano, prostřednictvím druhého posvátného talismanu na sebe smrt vezme podobu poddajného koně, oře nesoucího věřícího z vězení tohoto světa do zahrad ráje a prezence Nejmilosrdnějšího. Proto si ji moudří, kteří viděli skutečnost smrti,

zamilovali. Chtěli ji dříve než přišla. A díky talismanu víry v Boha a plynutí času, které je zánikem a oddělením, smrtí a šibenicí, bere na sebe podobu dodržování a rozjímání s dokonalým potěšením ze zázraků Přeslavného Stvořitele, přerůzných, vždy nových výšivek, divů Jeho moci a projevů Jeho milosrdenství. Ano, pokud jsou zrcadla odrážející barvy slunečního světla obměněna a obnoven a obrazy z pláten kin změněny, zformují se lepší a krásnější obrazy.

A co se týče dvou léků, jeden je důvěra v Boha a trpělivost a druhý je spolehnutí se na moc svého Stvořitele a důvěra v Jeho moudrost. Je to tak? Jasně, že ano. Čeho by se měl obávat ten, který si je vědom své nemohoucnosti, ale spoléhá na Vládce Světa s tak velkou mocí, že stačí, aby řekl: **كُنْ فَيَكُونُ**

„Budiž!“, a stane se. (2:117) Proto tváří v tvář nejhorším kalamitám, říká:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ „Bohu patříme a k

Němu se navrátíme,” (2:156) a vkládá svou důvěru v Nejsoucítějšího Udržitele. Člověk se znalostí Boha je potěšen nemohoucností, strachem z Boha. Vskutku ve strachu je

potěšení. Pokud by dvanáctiměsíční dítě bylo dostatečně inteligentní a bylo by dotázáno: „Co je pro tebe nejvíc potěšující a nejsladší?“ jistě by řeklo: „Uvědomění si své bezmocnosti a bezbrannosti, a obávání se matčina jemného plácnutí a zároveň nacházení útočiště v jejím něžném prsu.“ Ale soucit všech matek je pouhým zábleskem projevu Boží milosti. To proto moudří nacházejí takové potěšení ve své bezmocnosti a bohabojnosti, usilovně prohlašující sebe bez síly a moci, hledající útočiště u Boha skrze svoji slabost. Ze své slabosti a strachu udělali své přímluvce.

Druhý lék je díkem a spokojeností, naléhavou a snažnou prosbou a spolehnutím se na soucit Všemilosrdného Chlebodárcce. Je to tak? Zajisté, protože jak mohou být chudoba, nouze a potřeba bolestivé a zatěžující pro hosta Nejštědřejšího a Velkorysého, který dělá celý povrch Země stolem hojnosti a jaro kyticí a který položí květiny na stůl a rozptýlí je na něm? Chudoba a potřeba vezmou na sebe podobu příjemné chuti. Host zkouší zvětšit svou chudobu stejně jako svou chuť. Proto jsou moudří hrdí na nouzi a potřebu. Ale pozor, nepochopte to špatně! Znamená to být

si vědom své chudoby před Bohem a snažně Ho prosit, neznamená to vystavovat chudobu před lidmi a vypadat jako žebrák.

A jízdenka a stravenka jsou prováděním náboženských povinností, především předepsaných modliteb a zanecháním vážných hříchů. Je to tak? Ano je. Dle shody těch, kteří pozorují a mají znalosti o Nepoznaném a těch, kteří odhalují záhady stvoření, zaopatření, světlo a oř pro dlouhou, temnou cestu na věčnost můžou být získány pouze v souladu s vedením Koránu, vyhýbajíce se z něho zakázanému. Věda, filosofie a umění nemají na této cestě žádnou cenu. Jejich světlo dosahuje pouze ke dveřím hrobu.

Tak tedy, ó, má líná duše! Jak malé a lehké a jednoduché je modlení se pětkrát denně a zanechání sedmi smrtelných hříchů! Máš-li rozum a není-li pokažený, pochop, jak důležité a rozsáhlé jsou jejich výsledky, plody a zisky! Řekni ďáblu a tomu muži nabádajícímu tě k neřesti a hříchu: „Máš-li prostředky k zabítí smrti, k zmizení příčiny zániku a pomíjivosti ze světa, umíš-li odstranit chudobu a slabost člověka a uzavřít

brány hrobu, potom nám to řekni a poslechněme si to! V opačném případě mlč! Korán čte vesmír v ohromné měřitě stvoření. Naslouchejme mu. Nechme se osvětit jeho světlem. Jednejme dle jeho vedení. A recitujme jej neustále. Ano, Korán je slovo. To je to, co o něm říkají. Je to Korán, jež je pravdou a vychází z Pravdy a říká pravdu a ukazuje pravdu a šíří průzračnou moudrost.”

اَللّٰهُمَّ نُوِّرْ قُلُوْبَنَا بِنُوْرِ الْاِيْمَانِ وَ الْقُرْآنِ اَللّٰهُمَّ
اَغْنِنَا بِالْاِفْتِقَارِ اِلَيْكَ وَ لَا تَفْقُرْنَا بِالْاِسْتِغْنَاءِ
عَنْكَ تَبَرَّأْنَا اِلَيْكَ مِنْ حَوْلِنَا وَ قُوَّتِنَا وَ التَّجَنُّا
اِلَى حَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ فَاجْعَلْنَا مِنَ الْمُتَوَكِّلِيْنَ
عَلَيْكَ وَ لَا تَكِلْنَا اِلَى اَنْفُسِنَا وَ اَحْفَظْنَا بِحِفْظِكَ
وَ اَرْحَمْنَا وَ اَرْحَمِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ صَلِّ
وَ سَلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَ نَبِيِّكَ وَ
صَفِيِّكَ وَ خَلِيْلِكَ وَ جَمَالِ مُلْكِكَ وَ مَلِيْكَ
صُنْعِكَ وَ عَيْنِ عِنَايَتِكَ وَ شَمْسِ هِدَايَتِكَ وَ
لِسَانِ حُجَّتِكَ وَ مِثَالِ رَحْمَتِكَ وَ نُورِ خَلْقِكَ وَ

شَرَفَ مَوْجُودَاتِكَ وَ سِرَاجَ وَحَدَّثِكَ فِي كَثْرَةِ
 مَخْلُوقَاتِكَ وَ كَاشَفَ طَلْسِمِ كَائِنَاتِكَ وَ دَلَّالَ
 سُلْطَنَةِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ مُبَلِّغَ مَرْضِيَّاتِكَ وَ مُعَرِّفَ
 كُنُوزِ أَسْمَائِكَ وَ مُعَلِّمَ عِبَادِكَ وَ تَرْجُمَانَ آيَاتِكَ
 وَمِرَّاتِ جَمَالِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ مَدَارِ شُهُودِكَ وَ
 إِشْهَادِكَ وَ حَبِيبِكَ وَ رَسُولِكَ الَّذِي أَرْسَلْتَهُ
 رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَ
 عَلَى إِخْوَانِهِ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ عَلَى
 مَلَائِكَتِكَ الْمُقَرَّبِينَ وَ عَلَى عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ آمِينَ

Bože! Ozař naše srdce světlem víry a Koránu. Bože! Obohať nás potřebou Tebe a neochuzuj nás nedostatkem potřeby Tebe. Osvobod' nás od naší vlastní síly a moci a učiň, abychom hledali útočiště ve Tvé síle a moci. Přijmi nás mezi ty, kteří vkládají svou důvěru v Tebe, a nenechávej nás sobě samotným. A chraň nás Tvou ochranou. A smiluj se nad námi i všemi věřícími muži a ženami. A uděl velké požehnání a mír našemu

Mistru Muhammedovi, Tvému Služebníku a Prorokovi, Tvému Příteli a Drahému, Kráse Tvé vlády a Svrchovanosti Tvého Umění, Podstatě Tvé Milosti a Slunci Tvého Vedení, Jazyku Tvých Důkazů a Vзору Tvé Milosti, Světlu Tvého Stvoření a Slávě Tvých Stvoření, Lampě Tvé Jednoty a Mnohosti Tvých Stvoření a Objeviteli Talismanu Tvých Bytostí, Hlasateli Tvojí Svrchované Vlády a Poslu dobrých zpráv, Ohlašovateli Bohatství Tvých Jmen a Učiteli Tvých Služebníků, Tlumočníku Tvých Znamení a Zrcadlu Kráasy Tvé Vlády, Prostředníku Svědectví o Tobě a nesoucí svědectví Tobě, Tvému Drahému a Poslu, kterého jsi seslal jako milosrdenství do všech světů, a jeho rodině a společníkům, jeho bratrům mezi proroky a posly, a Tvým andělům a spravedlivým mezi Tvými služebníky. ÁMEN.

OSMÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ * إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ
اللَّهِ الْإِسْلَامُ

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!”

„Bůh - není božstva kromě Něho - je živý stále trvající.” (3:2)

„Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám.” (3:19)

Chceš-li chápat tento svět a lidskou podstatu ve světě a povahu a hodnotu náboženství pro člověka, a jak je svět vězením, není-li Pravého náboženství, a že bez náboženství se člověk stane nejobožejším stvořením a že je to

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ Ó, Bože! a يَا اللَّهُ *Není boha kromě Boha, jež luští talisman tohoto světa a zachraňuje lidskou duši z temnoty, pak poslouchej a vezmi v úvahu toto podobenství:*

Před dávným časem vyrazili dva bratři na cestu. Pokračovali ve své cestě až do míst, kde se cesta dělila. Na rozcestí uviděli vážně vypadajícího muže a zeptali se ho: „Která cesta je správná?“ Řekl jim: „Na cestě vpravo jste nuceni dodržovat zákony a pořádek, ale v tomto strádání je bezpečí a štěstí. Zatímco na cestě po levé ruce je svoboda a žádná omezení, ale v této svobodě spočívá nebezpečí a bída. Nyní je výběr na vás!”

Po vyslechnutí, říkáje: **تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ**

„*Já na Boha spoléhám*“ (11:56), bratr s dobrou povahou šel po pravé cestě a řídil se řádem a nařízeními. Druhý bratr, nemravný a povaleč, si vybral cestu vlevo jen a jen pro přílišnou svobodu. V představách budeme následovat tohoto muže v jeho situaci zdánlivě jednoduché, ale ve skutečnosti zatěžující.

Tak tedy, muž šel na kopec a dolů do údolí, až se ocitl v pusté divočině. Náhle uslyšel děsivý řev a spatřil ohromného lva vycházejícího z lesa a chystajícího se na něj zaútočit. Utekl. Narazil na šedesát metrů hlubokou vyschlou studnu a ve strachu do ní skočil. Padal do půlky, kde se jeho ruce

zachytily o strom. Chytil se ho zuby nehty. Strom vyrůstající ze stěny studně měl dva kořeny. Dvě krysy, jedna bílá a jedna černá, se na ně vrhaly a okusovaly je. Podíval se nahoru a viděl lva čekajícího u studny jako stráž. Podíval se dolů a spatřil strašlivého draka. Ten pozvedl hlavu a natáhl ji blíže k jeho nohům o třicet metrů. Jeho tlama byla tak veliká jako otvor studně. Poté se zadíval na stěny studně a spatřil bodavý jedovatý hmyz shromáždující se kolem něj. Podíval se nahoru k vrcholu studně a spatřil fíkovník. Ale nebyl to obyčejný strom; plodil ovoce mnoha rozdílných stromů, od ořechů až po granátová jablka.

Takto, kvůli tomu, že nepřemýšlel a jednal hloupě, nepochopil, že to nebyla obyčejná záležitost, že tyto věci zde nebyly náhodou a že v těchto podivných bytostech se skrývají záhadná tajemství. A nebyl schopný pochopit, že je řídí někdo velmi mocný. Nyní, i přestože jeho srdce, duch a mysl potají nařikaly a bědovaly nad touto bolestivou situací, jeho zlovolná duše předstírala, že o nic nejde; zavřela své uši pláči jeho srdce a ducha, a podvádějíc sama sebe počala jíst ovoce ze

stromu, jako by to bylo v zahradě. Ale některé ovoce bylo jedovaté a škodlivé. Všemohoucí Bůh říká v Božském Hadísu:

أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي

„Jsem takovým, jak nade mnou mí služebníci přemýšlejí.“

Takto, skrze svou hloupost a nedostatek pochopení tento nešťastný muž považoval to, co viděl, za normální a skutečnou pravdu. Že takto s ním zacházeno bylo, je a bude. Ani nezemře, aby byl zachráněn, ani nežije. V takovémto je utrpení. Nyní zanecháme tohoto nešťastného muže v jeho utrpení a vrátíme se, abychom se mohli seznámit se situací druhého bratra.

Tento šťastný a inteligentní člověk šel svou cestou bez útrap, jakých se dostalo jeho bratru. Protože díky své dobré morálce viděl vše dobré a představoval si věci dobře, vše se mu zdálo přátelské a známé. Netrápily ho žádné obtíže a strádání jako jeho bratra, protože znal řád a řídil se jím. Zdálo se mu to snadné. Šel svou cestou svobodně a v míru a bezpečí. Potom přišel do zahrady, ve které byly nádherné květiny a ovoce, ale jelikož se o

ni nikdo nestaral, tak i hnijící a odporné věci. I jeho bratr vstoupil do takovéto zahrady, ale zabýval se odpornými věcmi, ze kterých se mu chtělo zvracet, takže toho nechal a odešel, aniž by si odpočinul. Ale tento muž jednal podle pravidla: „Dívej se na vše z té dobré stránky“, a nevšímal si hnijících věcí. Získal mnohé z dobrých plodů, a když si odpočinul, pokračoval ve své cestě.

Později, stejně jako jeho bratr, vstoupil do pouště a náhle uslyšel řev lva, který ho napadal. Báł se, ale ne tolik jako jeho bratr. Protože díky svým dobrým myšlenkám a kladnému přístupu přemýšlel sám pro sebe: „Tato poušť má vládce a je možné, že tento lev je služebníkem toho vládce“ a našel útěchu. I tak utíkal, až narazil na vyschlou studnu šedesát metrů hlubokou. Vrhł se dovnitř. Jako jeho bratr i jeho ruka chytila v půli cesty strom a zůstal viset ve vzduchu. Podíval se a spatřil dvě zvířata nahlodávající kořeny stromu. Podíval se nahoru a viděl lva a podíval se dolů a viděl draka. Stejně jako jeho bratr i on viděl nejpodivnější situaci. I on se báł, ale jeho strach byl tisíckrát menší než strach jeho bratra. Protože jeho dobrá morálka

mu poskytla dobré myšlenky a dobré myšlenky ukazují dobrou stranu všeho. Tak díky tomu přemýšlel takto:

„Tyto podivné události jsou s někým spojené. A také se zdá, že jednají v souladu s vedením. V tom případě tyto záležitosti obsahují talisman. Jasně, vše se děje pod vedením skrytého vládce. To znamená, že nejsem sám; ten skrytý vládce mě pozoruje, zkouší mě, nutí mě někam z nějakého důvodu a zve mě tam. Zvědavost vyvstávající z tohoto příjemného strachu a tyto potěšující myšlenky mě přiměly říci: Jsem zvědavý, kdo mě to takto zkouší, chce, abych ho poznal a dohání mě k nějakému účelu na této podivné cestě.“

Z touhy poznat vlastníka talismanu vyvstala láska a z té lásky vyvstala touha rozluštit talisman. A z té touhy vyvstala vůle získat dobré vlastnosti, které by potěšily a uspokojily vlastníka talismanu. Pak se podíval na strom a poznal fíkovník plodící ovoce tisíců stromů. Veškerý strach ho opustil, protože pochopil, že jistě je ten fíkovník seznamem, obsahem, výstavou. Skrytý vládce musel připevnit vzorky ovoce v zahradě na stromě zázrakem a s talismanem a strom

musel ozdobit tak, aby ukázal každé jídlo připravené pro hosty. Jak jinak by jediný strom plodil ovoce tisíců rozdílných stromů. Začal upřímně prosit, aby byl inspirován klíčem k talismanu. Zvolal:

„Ó, vládce tohoto místa! Setkal jsem se s tebou a našel u tebe útočiště. Jsem tvým služebníkem a chci tě potěšit. Hledám tě.“ Po vyřknutí této snažné prosby se stěny studně rozestoupily a otevřely se dveře do nádherné, příjemné, tiché zahrady. Vlastně to byla dračí tlama, jež se proměnila ve dveře a drak i lev na sebe vzali podobu dvou služebných zvoucích ho dovnitř. Lev se mu navíc stal pokorným koněm.

Ó, má líná duše! A můj imaginární příteli! Pojd'me! Porovnejme situaci obou bratrů, abychom viděli, jak dobro plodí dobro a zlo zase zlo. Pojd'me to zjistit.

Podívej, nešťastný cestující na levé cestě se celou dobu třese strachem očekávaje pád do dračí tlamy, zatímco ten šťastný je pozván do kvetoucí, oslnivé zahrady plné ovoce. A srdce nešťastného tlouče hrůzou a strachem, zatímco ten šťastný pozoruje a hledí na podivné věci jako na nádhernou lekci s příjemným

strachem a milující znalostí. Ten nešťastný trpí utrpením v prázdnotě, zoufalstvím a osamělostí, zatímco šťastlivec se baví, a je plný naděje, touhy a pocitu sounáležitosti. Navíc ten nešťastný vidí sebe jako vězně odsouzeného k polapení divokou zvěří, zatímco šťastný je váženým hostem na přátelské návštěvě a baví se s podivnými sluhy svého štědrého hostitele. Taktéž nešťastný urychluje své utrpení pomyšlením na plody zdánlivě chutné, ale ve skutečnosti jedovaté. Protože druhy ovoce jsou vzorky; je povoleno je ochutnat a žádat originál a stát se zákazníkem, ale není povoleno zhltnout je jako zvíře. Kdežto šťastlivec ochutná a porozumí; odloží jejich požívání a raduje se z čekání. Navíc nešťastný ubližuje sám sobě. Skrze nedostatek soudnosti dělá z pravdy a situace, tak jasné a průzračné jak denní světlo, temný a skličující strach, falešnou představu. Nezaslouží si lítost, ani nemá nárok si někomu stěžovat.

Například, opije-li se člověk na příjemné hostině v krásné zahradě v létě mezi svými přáteli a poté si sám sebe představí hladového a nahého uprostřed zimy mezi divokou zvěří a začne křičet a naříkat, nezaslouží si být

litován; ubližuje sám sobě a uráží své přátele, neboť si je představuje jako divokou zvěř. Tudíž nešťastný bratr je takovýto. Ale ten šťastný vidí pravdu. A pravda je dobrá. Uvědoměním si krásy té pravdy respektuje vlastníka pravdy. Takže zasluhuje jeho slitování. Takto se stane jasným význam rčení Koránu: „*Věz, že zlo pochází od tebe a dobro od Boha*“. A pokud stejně porovnáš i další rozdíly, pochopíš, že zlovolná duše prvního bratra pro něj připravila určité peklo, zatímco dobrý záměr, dobrá vůle, dobrá povaha a dobré myšlenky druhého bratra mu dovolily obdržet hojné dary, zkušenost skutečného štěstí a blahobytu a projevit zářící ctnosti.

Ó, má duše! A ty, který nasloucháš tomuto příběhu společně s mou duší! Chceš-li být tím šťastným bratrem, a ne tím nešťastným, naslouchej Koránu, říd' se jeho nařízeními, dodržuj je a jednej v souladu s nimi.

Rozuměl-li si pravdám v tomto podobství, budeš schopen porovnat je s pravdami náboženství, světa, člověka a víry v Boha. Řeknu ty důležité a ty jemné si odvedíš sám.

Tak se tedy dívej! Ze dvou bratrů je jeden věřícího ducha a poctivého srdce. Druhý je

nevěřícího ducha a zpuštěného srdce. Ze dvou cest je ta vpravo cestou Koránu a víry v Boha, zatímco levá je cestou vzpoury a popírání. Zahrada na cestě je lidským pomíjivým životem ve společnosti a v civilizaci, kde dobro a zlo, věci dobré a špatné, čisté a špinavé jsou k nalezení bok po boku. Moudrý člověk je ten, jenž jedná podle pravidla:

خُذْ مَا صَفَا دَعْ مَا كَدَّرَ „Vezmi co je

příjemné a čisté, a nech, co je děsivé a špinavé“, a jde svou cestou s klidným srdcem. A co se týče pouště, to je Země a tento svět. A lev je smrt a stanovená hodina. Studna je lidské tělo a čas jeho života, zatímco její šedesátimetrová hloubka ukazuje běžnou délku života šedesát let. Strom je životním obdobím a obživou života. Dvě zvířata, jedno černé a jedno bílé, jsou noc a den. Drak je cestou na věčnost a šatnou, jeho tlama hrobem. Ale pro věřícího je tato tlama bránou z vězení do zahrady. A jedovatý hmyz představuje kalamity tohoto světa. Ale pro věřícího jsou jako něžná Boží varování a laskavosti Nejmilosrdnějšího, která ho mají ochránit od pádu do spánku nedbalosti. Plody na stromě jsou hojnostmi tohoto světa, které

Nejštědřejší udělal v podobě seznamu hojností na Věčnosti a zároveň jako příklady, varování a vzorky zvoucích zákazníků na plody ráje. A strom plodící četné rozdílné druhy ovoce, přestože je jediný, je znamením pečete moci Věčně Prošeného, známkou Božské Vlady a Svrchovanosti. Protože udělat vše z jediné věci, znamená udělat veškeré rostliny a plody ze země a stvořit všechnu zvěř z tekutiny a veškeré orgány a končetiny z jednoduché potravy, společně s „tvořením jednoho ze všeho“, což jest umění, jako tkaní prosté kůže a děláni určitého masa každému zvířeti z rozdílných druhů zvířecí potravy, je nenapodobitelnou známkou a pečeti Vládce Věčnosti, který je Jediný, Věčně Prošený. Zajisté, udělat jednu věc vším a ze všeho jednu věc, je vlastní Stvořiteli všech věcí, Mocného nade vším.

A talisman, to je tajemství účelu stvoření, které je rozluštěno tajemstvím víry. A klíčem je

يَا اَللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَللّٰهُ

اَللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

Není Boha kromě Boha, a, Bůh - není božstva kromě Něho - je živý stále trávající. Dračí tlama

přeměněná na dveře do zahrady je znamením že, i přestože pro lid špatného vedení a vzpoury je hrob dveřmi do prázdnoty a zapomnění, hrobem hrozivým jak žalář a těsným jako dračí žaludek, pro lid Koránu a víry je dveřmi otevírajícími se z vězení tohoto světa do pole nesmrtelnosti, z arény zkoušek do zahrad ráje a z těžkostí života do milosti Nejmilosrdnějšího. Divoký lev přeměněný na přátelského sluhu a poslušného koně je znamením, že ačkoli pro lid špatného vedení je smrt hořkým, věčným rozdělením od jejich milovaných a vypovězením z klamného ráje tohoto světa a vstupem do prázdnoty a samoty v žaláři hrobu, pro lid správného vedení a Koránu je prostředkem ke spojení se všemi starými přáteli a milovanými, kteří již odešli do dalšího světa, a prostředkem ke vstoupení do jejich skutečné mateřské země a bydliště trvalého štěstí. Je to pozvání na luku ráje z vězení tohoto světa a čas obdržení mzdy udělené ze štědrosti Nejmilosrdnějšího a Slitovného za služby jemu poskytnuté a propuštění z těžkých životních povinností a odpočinek od výcviku a instrukcí, uctívání a zkoušek.

V krátkosti: Kdokoliv činí tento prchavý život svým smyslem a cílem, je v podstatě v pekle, ačkoliv navenek v ráji. A ten, kdo je zaměřen se vši vážností na život věčný, zažívá štěstí obou světů. Jakkoliv obtížný a stresující je pro něho tento svět, protože ho vidí jako čekárnu do ráje, děkuje a vše snáší s trpělivostí...

اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا مِنْ اَهْلِ السَّعَادَةِ وَ السَّلَامَةِ وَ
الْقُرْآنِ وَ الْاِيْمَانِ آمِيْنُ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلٰى
اٰلِهٖ وَ صَحْبِهٖ بِعَدَدِ جَمِيْعِ الْحُرُوْفَاتِ الْمُتَشَكِّلَةِ
فِي جَمِيْعِ الْكَلِمَاتِ الْمُتَمَثِّلَةِ بِاِذْنِ الرَّحْمٰنِ فِي
مَرَايَا تَمْوُجَاتِ الْهَوَاءِ عِنْدَ قِرَاءَةِ كُلِّ كَلِمَةٍ مِنْ
الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ قَارِءٍ مِنْ اَوَّلِ النُّزُولِ اِلَى اٰخِرِ
الزَّمَانِ وَ اَرْحَمْنَا وَ اَلِدِّيْنَا وَ اَرْحَمِ الْمُؤْمِنِيْنَ
وَ الْمُؤْمِنَاتِ بِعَدَدِهَا بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ
آمِيْنَ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

*Bože! Přijmi nás mezi lidi štěstí, bezpečí,
Koránu a víry. Amen. Bože! Dej mír a požehnání*

*našemu učiteli Muhammedovi i jeho rodině a
společníkům, každému do slov formovanému
písmenu Koránu, zjevenému s dovolením
Nejmilosrdnějšího v zrcadlech vzduchových vln
vyslovení každého slova recitátory Koránu od
svého prvního zjevení až do konce časů, smiluj se
nad námi i našimi rodiči, měj tolik soucitu se
všemi věřícími muži a ženami, kolik těch slov je,
skrze Tvé Milosrdenství, Nejmilosrdnější z
Milosrdných. Amen. Všechna sláva budiž Bohu,
Stvořiteli všech světů.*

DEVÁTÉ SLOVO

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ *
وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا
وَحِينَ تُمْسُونَ

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!”

*„Pronášejte slávu Bohu, když večer zastihne vás
a když ráno procítáte- a Jemu patří chvála na
nebesích i na zemi - a když večer se sklání a když
poledne máte.” (30:17-18)*

Bratře! Ptáš se mě na moudrost v přesně stanovených časech pěti denních modliteb. Poukážu pouze jeden z mnoha příkladů moudrostí v časech.

Ano, tak jako každý čas modliteb vyznačuje počátek důležitého převratu, tak také je každý zrcadlem zásobárny Božské moci a všeobecných Božských hojností v té zásobárně. Tak tedy více oslavování a velebení

Všemocného ve slávě bylo nakázáno v těchto časech a více chvály a díky za všechny nespočítatelné hojnosti nashromážděné mezi časy, to je smyslem předepsaných modliteb. Abys trochu pochopil tento delikátní a hluboký smysl, naslouchej společně s mou duší následujícím pěti „Bodům“.

PRVNÍ BOD

Smyslem modliteb je oslavování, chválení a děkování Bohu Všemohoucímu. To znamená *Chválu Bohu* slovem i činy před Božskou slávou a vznešeností, to jest blahoslovit a uctívat Jej. A prohlašující *Bůh je Největší* slovem a činy před Jeho naprostou dokonalostí, to jest vyzvedávat a zveličovat Jej. A říkající *Všechna chvála Bohu* srdcem, jazykem i tělem, tedy děkovat před Jeho naprostou krásou. To znamená, že oslavování, velebení a chvála jsou jako semena modliteb. To proto jsou tyto tři věci obsaženy v každé části modliteb, ve všech jednáních a slovech. A proto jsou také tato požehnaná slova opakována třicettřikrát po každé modlitbě, aby byl posílen a zopakován smysl modlitby. Smysl modliteb je potvrzen těmito stručnými shrnutími.

DRUHÝ BOD

Smyslem uctívání je to, že služebník vidí své vlastní chyby, nemohoucnost a chudobu a v Božském Soudu padá k zemi s láskou a v úžasu před vládcovou dokonalostí, Božskou milostí a mocí Věčně Prošeného. To znamená, tak jako svrchovanost nadvlády žádá uctívání a poslušnost, tak také svatost nadvlády požaduje, aby služebník viděl své vlastní chyby skrze hledání odpuštění a svým oslavováním a prohlašováním *Sláva Bohu* hlásá, že jeho Chlebodárce je čistý a osvobozený od všech nedostatků a povznesený a daleko od představ lidí špatného vedení a osvobozený od všech vad ve vesmíru.

Taktéž dokonalá moc nadvlády vyžaduje, že porozuměním své vlastní slabosti a nemohoucnosti ostatních stvoření služebník prohlašuje *Bůh je největší* s obdivem a úžasem před vznešeností díla z moci Věčně Prošeného Jediného a klaníce se v hluboké pokoře hledá u Něj útočiště a vkládá v Něj důvěru.

Taktéž nekonečné poklady vládcovy milosti vyžadují, že služebník pozná svou vlastní potřebu a potřeby a nouzi všech stvoření

jazykem naléhavých proseb, a prohlašuje hojnosti a dary svého Živitele díky a chvalořečením a pronášením *Všechna Chvála Bohu*. To znamená, že slova a jednání při modlitbách zahrnují tyto významy a byla určena ze strany Boha.

TŘETÍ BOD

Stejně jako je člověk miniaturním příkladem velikého světa a Sura al-Fatiha zařícím příkladem Koránu, tak jsou předepsané modlitby komplexním, zářným obsahem veškerých druhů uctívání a posvátnou mapou ukazující všechny odstíny uctívání od všech druhů stvoření.

ČTVRTÝ BOD

Vteřinová ručička, minutová ručička, hodinová ručička a denní ručička na hodinách ukazující týdny se dívají jedna na druhou, jsou příkladem jedna druhé a následují jedna druhou. Podobně střídání dne a noci, jež jsou jako vteřiny tohoto světa –ohromných hodin Boha Všemohoucího- a roky říkající jeho minuty a stádia lidského života ukazující hodiny a éry světského životního období, říkající dny, hledí jeden na druhý, jsou vzorem jeden druhému, připomínají jeden

druhého a vzpomínají jeden na druhý.
Například:

Čas Fajr, časné ráno: Tento čas před svítáním se podobá a přináší na mysl předjaří, okamžik početí v matčině lůně a první ze šesti dnů stvoření nebes a země; připomíná Boží činy v nich přítomné.

Čas Zuhr, hned po poledni: Připomíná čas uprostřed léta, rozpuk mládí, čas stvoření člověka a přivolává do myšlenek projevy milosrdenství a hojné štědrosti v něm obsažené.

Čas Asr, odpoledne: Ten je jako podzim a stáří, a čas Posledního Proroka, *mír a požehnání s ním*, známý jako Éra Blaha a připomíná Boží činy a přízeň Nejmilosrdnějšího v nich.

Čas Maghrib, západ Slunce: Skrze připomenutí odchodu mnoha stvoření na konci podzimu, a lidské smrti, a zničení světa a opětovné vzkříšení, tento čas přináší na mysl projevy Boží slávy a vznešenosti a probouzí člověka z dřímot nepozornosti.

Čas Isha, soumrak: Pokud jde o tuto dobu, připomínáním světa temnoty zahalující vše denní černým závojem, a zimy skrývajících tvář

mrtvého světa bílým hávem, a dokonce i pozůstalost zemřelých odešlých do zapomnění, a tento svět, aréna zkoušky, zničený a navždy uzavřený, hlásá úžasné a mocné zásoby Úžasného a Nepřekonatelného Majitele.

A noční čas, přinášející na mysl zimu i hrob i Přechodný Svět, připomíná člověku, jak potřebná je lidská duše soucitu Nejmilosrdnějšího. A modlitba *tahajjud* mu oznamuje, jak nezbytným je světlem pro noci v hrobě a temnotě Přechodného Světa; varuje ho a vzpomínáním nekonečných hojností Skutečného Udělovatele provolává, jak moc zasluhuje chválu a díky.

A následující ráno přináší na mysl ráno Znovuvzkříšení. Zajisté, jakkoli pochopitelné, nezbytné a jisté je ráno té noci, ráno Znovuvzkříšení a jaro následující Přechodný Svět jsou stejně tak jisté. To znamená, že jako každý z těchto pěti časů vyznačuje začátek důležitého převratu a připomíná další velké převraty, tak skrze každodenní zásobárnu moci Věčně Prošeného, každý připomíná zázraky Boží moci a dary Božího milosrdenství v každém roce, v každém věku,

v každé epoše. Tak tedy předepsané modlitby, které jsou vrozenou povinností a základem uctívání a nekonečným dluhem, jsou tím nejvhodnějším prostředkem pro tuto dobu.

PÁTÝ BOD

Ve své přirozenosti je člověk nesmírně slabý, a navíc se ho vše dotkne a zarmoutí ho. Také naprosto postrádá sílu a kalamit a nepřátel je moc. Taktéž je nesmírně neupokojivý a jeho potřeb je mnoho. Také je líný a neschopný a životní povinnosti jsou velice zatěžující. Jeho lidství ho spojilo se zbytkem vesmíru, i přesto ho neustále zraňuje úpadek a zmizení věcí milovaných a blízkých. Jeho rozum mu ukazuje vysoké cíle a trvalé plody, ale jeho ruce jsou krátké, jeho život nedlouhý, jeho síla nepatrná a jeho trpělivost malá.

Z toho jasně vyplývá, jak nezbytné je pro duši v této situaci v čase *Fajr* časně ráno nacházet oporu a uchýlit se k prosbě u Dvora Nejemocnějšího ve Slávě, Nejmilordnějšího, Nejkrásnějšího modlitbami a prosbami, žádat od Něj úspěch a pomoc. A jak nezbytný bod opory to je, aby mohl čelit věcem, které se stanou v přicházejícím dnu, a snášet povinnosti na něj naložené.

Čas *Zuhr* hned po poledni je časem vrcholu dne a počátkem jeho úpadku, časem, kdy denní práce dosahuje svého naplnění, časem krátkého odpočinku od pracovní tíhy, kdy duše potřebuje přestávku od nedbalosti a nevnímavosti způsobené dřinou, a časem, kdy Boží hojnosti jsou ukazovány. Každý může pochopit, jak dobrá a příjemná, nezbytná a náležitá pro lidskou duši je polední modlitba, která je prostředkem k uvolnění od tlaku, ke zbavení se nedbalosti a zanechání bezvýznamných, pomíjivých věcí, a ke spínání rukou u Soudu Skutečného Udělovatele Hojnosti, Věčně Soběstačného, chvála a díky za všechny Jeho dary a hledání pomoci u Něho a ukláněním se ukázat svou nemohoucnost před Jeho slávou a velikostí, a padnout tváří k zemi a prohlásit svůj údiv, lásku a poníženost. Ten, kdo toto nechápe, není skutečnou lidskou bytostí.

A odpolední čas *Asr* přináší na mysl melancholické období podzimu a žalostný stav stáří a ponurou dobu konce. A také je časem, kdy záležitosti dne dosahují závěru a časem, kdy Božské hojnosti toho dne obdržené, jako je zdraví, pohoda a prospěšné povinnosti, byly shromážděny do celku, a

časem, který provolává mocným sluncem při počátku západu, že člověk je hostem-úředníkem- a že vše je pomíjivé a nestálé. Nyní, lidská duše touží po věčnosti a pro ni byla stvořena; ctí laskavost a je ztrápená odloučením. Takto, kdokoli je skutečnou lidskou bytostí, může rozumět, jak ctnostná je to povinnost, jak přiměřená služba, jak příhodná cesta splatit dluh lidské přirozenosti. Vlastně, jak příjemné potěšení je vykonávání odpolední modlitby. Protože nabízení díky Dvoru Věčného má význam útočiště v nekončící milosti, nekonečném milosrdenství a tím, že věřící vzdává chválu tváří v tvář nesčetným darům ukloněním se před mocí Jeho vlády v naprosté pokoře před nekonečností Jeho božství, nachází pravou útěchu srdce a ducha a je připraven k uctívání Jeho vznešenosti.

Čas *Magrib* při západu slunce připomíná smutné loučení křehkých, půvabných stvoření ze světa léta a podzimu na začátku zimy. Přináší na mysl čas, kdy člověk smrtí opustí všechny milované při bolestivém odchodu a vstoupí do hrobu. Připomíná to dobu, kdy tento svět zemře v křečích a agónii, všichni jeho obyvatelé se přesunou do jiných světů a

světlo tohoto místa zkoušky bude uhašeno. Je to čas, který dává přísné varování těm, kdo uctívají přechodné a pomíjivé miláčky.

Takto, v takovémto čase pro modlitbu *Magrib*, lidská duše, jež je svou přirozeností zrcadlem dychtivým po Věčné Kráse, obrací svou tvář k trůnu moci Věčného, Neumírajícího, Trvalého, který vykonává tato mocná díla a otáčí a přeměňuje tyto ohromné světy, a dosvědčujíc *Bůh je Největší* nad těmito pomíjivými bytostmi se od nich vzdálí. Člověk spíná své ruce ve službě svého Pána a povstává v přítomnosti Trvalého Věčného a říká: *Všechna chvála Bohu* vyzdvihuje a velebí Jeho bezchybnou dokonalost, Jeho jedinečnou krásu, Jeho nekonečné milosrdenství. Dosvědčováním:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

„Jen Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme.“(1:5) provolává svou úctu k Němu a žádá pomoc od Jeho nadvlády bez pomoci, Jeho Božství bez společníků, Jeho nedílné svrchovanosti. Poté se sklání a dosvědčující společně s celým vesmírem svou slabost a nemohoucnost, svou bídu a nízkost před nekonečnou vznešeností,

bezmeznou a naprostou mocí Trvalého Věčného, říká:

سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ *Všechna chvála Mému*

Stvořiteli, a velebí svého Nádherného Stvořitele. A ležící tváří k zemi před neumírající Krásou Jeho Podstaty, Jeho neměnnými posvátnými přívlastky, Jeho neustálou trvalou dokonalostí, prostřednictvím zanechání všech věcí kromě Něho, člověk prohlašuje svou lásku a úctu v úžasu a sebepokoření. Nalézá Nejmilosrdnějšího

Věčného. A říkáním سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى

Všechna chvála mému Vznešenému Stvořiteli, prohlašuje svého Stvořitele za prostého poklesků a jakýchkoliv chyb.

Pak dosvědčí Božskou jednotu a proroctví Muhammeda (mír a požehnání s ním). Sedí a sám za sebe nabízí požehnané pozdravy a požehnání všech stvoření jako dar Neumírajícímu Krásnému, Trvalému Všeslavnému. A pozdravy nejušlechtlejšímu Poslu znovu naplní svou věrnost jemu a svou poslušnost jeho velení. Proto, aby obnovil a osvětil svou víru pozoruje moudrý řád v tomto paláci vesmíru a dosvědčuje jednotě

Všenádherného Stvořitele. A dosvědčuje Poselství Muhammeda Arabského (mír a požehnání s ním), který je zvěstováním svrchovanosti Boží nadvlády, vyhlašovatelem věcí potěšujících Boha a tlumočnickem znamení a veršů knihy vesmíru. Modlit se *Maghrib* je toto. Tak, jak může být považován za lidskou bytost ten, kdo nerozumí, jak dobrou a čistou povinností je modlitba při západu slunce, jak povýšenou a příjemnou službou, jak kladným a potešujícím aktem uctívání, jak závažnou věcí a nekončící konverzací a trvalým štěstím je v tomto pomíjivém domě pro hosty?

V čase *Isha* za soumraku se poslední známky dne na horizontu vytrácejí a svět noci obejmě zemi. A jak Nejmocnější a Nejslavnější مُقَلَّبُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ „Měnitel noci a dne“ otočí bílou stránku dne na černou stránku noci svou mocí, připomene to Boží činy Nejmoudřejšího a Nejdokonalejšího, مُقَلَّبُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ „Majitele Slunce a Měsíce“, měnícího zdobně zelenou stránku léta na chladnou bílou stránku zimy. A se zbývajících prací odcházejících bytostí z tohoto světa za plynutí času

vykresluje *Boží činy Stvořitele života a smrti* v jejich přechodu do dalšího, úplně odlišného světa. Je to čas upomenutí se na zásobárnu Stvořitelovy úžasnosti a projevy Jeho krásy v naprostém zničení tohoto úzkého, prchavého a nízkého světa, v strašlivé agónii jeho zániku a rozvinutí širokého, věčného a majestátního onoho světa. A Majitelem světa, pravým Ustavitelem, pravým Milovaným a objektem uctívání může být pouze Ten, jenž snadno mění noc v den, zimu v jaro a tento svět na věčnost, jako stránky v knize; ten, kdo je píše a vymazává a mění je.

Takto za soumraku lidská duše, jež je nekonečně slabá a nemohoucí a nekonečně nuzná a potřebná, vržená do nekonečné temnoty budoucnosti a mezi nespočetné události, vykonává *Isha* modlitbu, která má význam: jako Abrahám říká: لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ

„Nemám rád zapadající“ (6:76), a modlitbami hledá útočiště u Soudu Neumírajícího Objektu Uctívání, Věčně Milovaného a v tomto pomíjivém a temném světě a prchavém životě i v ponuré budoucnosti pokorně žádá Věčného a pro chvíli nekonečné konverzace, několika sekund věčného života, prosí o milosti

Nejmilosrdnějšího a světlo jeho vedení, které posype tento svět světlem a osvítí jeho budoucnost, zahojí rány utržené z odchodu a zániku všech tvorů a přátel.

Člověk dočasně zapomene na skrytý svět, který zapomněl na něho, a s pláčem vylévá své strasti u Dvora Milosrdenství, ale cokoliv se stane, před spaním – které připomíná smrt – vykoná svou poslední povinnost uctívání. A tak, aby příznivě uzavřel denní záznam skutků, zvedne se, aby se modlil, to znamená, že se zvedne, aby vstoupil do přítomnosti Věčně Milovaného a Uctívaného pro všechny smrtelníky, které miluje. A je Všemocný a Velkorysý Ten, u kterého prosí, u Nejmilosrdnějšího Ochránce, aby byl uchráněn od zla škodlivých bytostí, před kterými se třese.

Začne u súry al-Fatiha, což znamená, že místo chválení a plnění povinnosti vůči špatným, chtivým tvorům, pro které není určena, chválí *Stvořitele všech světů*, který je naprosto Dokonalý a Soběstačný a Nejmilosrdnější. Pak pokračuje směrem k:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ „Jen Tebe uctíváme.“ To znamená,

že i přes svoji malost, bezvýznamnost a

osamělost, prostřednictvím spojení s Vládcem Soudného Dne, který je Svrchovaným Vládcem věčnosti, dospěje člověk k vyšší hodnosti, načež si vychutnává místo hosta tohoto vesmíru a důležitého představitele.

Skrze rčení: *إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ* „Jen

Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme“ Mu sděluje jménem všech stvoření uctívání a prosí o pomoc všemocný sbor a obrovské společenství vesmíru. Potom skrze výrok:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ „Ved' nás stezkou

přímou“, prosí, aby byl veden po správné cestě, která vede k nekonečnému štěstí a je cestou osvícenou.

A nyní rozjímá nad všemohoucností Nejslavnějšího, kterému je, stejně jako spící rostliny a zvířata, skrytá slunce a klidné hvězdy, vojákem podřízeným Jeho příkazu a světlem a služebníkem v Jeho domě pro hosty, a za pronášení „Bůh je největší“, se uklání. Potom přemítá o velké pokoře všech tvorů.

Když jsou na příkaz *كُنْ فَيَكُونُ* „*Staniž se!*“

(2:117), všechny druhy tvorů každý rok a v každém století – dokonce i země a vesmír –

každý jako dobře organizovaná armáda a poslušný voják, osvobozen od svojí povinnosti, to znamená, když je každý poslán do nezjeveného světa skrze pokoru svého zániku a smrti s úplným pořádkem, říká: *Bůh je velký*, a pokloní se v pokoře. Stejně jsou přivedeni na svět, někteří částečně a někteří úplně, na jaře při zrození a výbuchu životadárné trubky z příkazu „*Staniž se!*“ a rodí se a jsou připraveni sloužit svému Pánu. I bezvýznamný člověk je následuje a prohlašuje: Bůh je velký! V přítomnosti Nejmilosrdnějšího v dokonalosti, Nejsoucítějšího v kráse, v ohromující lásce a věčnosti políbené pokoře a sebezapření se klaní; to znamená, že provádí jistý druh vzestupu. Jistě pochopíš, jak příjemnou, dobrou a potěšující, jak vysokou a rozradostňující, jak rozumnou a vhodnou povinností, službou, aktem uctívání a jak závažným skutkem je provádění **Isha** modlitby.

Takto, jelikož každý z těchto pěti časů je ukazatelem velikého převratu, znamením naznačujícím úžasnou boží činnost a znamením univerzálních Božích hojností, ustanovení předepsaných modliteb v těchto časech, jež jsou dluhem a závazkem, je dokonalou moudrostí...

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ
 الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
 اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مَنْ أَرْسَلْتَهُ مُعَلِّمًا
 لِعِبَادِكَ لِيُعَلِّمَهُمْ كَيْفِيَّةَ مَعْرِفَتِكَ وَ الْعُبُودِيَّةَ لَكَ
 وَ مُعْرِفًا لِكُنُوزِ أَسْمَائِكَ وَ تَرْجُمَانًا لِآيَاتِ
 كِتَابِ كَائِنَاتِكَ وَ مِرَاتًا بَعْبُودِيَّتِهِ لِجَمَالِ
 رُبُوبِيَّتِكَ وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ وَ
 أَرْحَمَنَا وَ أَرْحَمِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ آمِينَ
 بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

„Sláva budiž Tobě! Známe jen to, cos nás naučil; neboť Tys Vševědoucí, Všemoudrý.“ (2:32)

Ó, Bože! Uděl požehnání a mír tomu, koho jsi poslal jako učitele svým služebníkům, aby je učil znalosti o Tobě a uctívání Tebe a aby poznali pokladnice Tvých Jmen a aby vyložil znamení knihy vesmíru a jako zrcadlo uctívání krásy Tvé nadvlády a požehnání jeho celé rodině a společníkům. Měj milost nad námi a všemi věřícími muži a ženami. Ámen. Skrze Tvé milosrdenství, Ó, Nejmilosrdnější z milosrdných!

PRVNÍ ZASTAVENÍ Z DVACÁTÉHO PRVNÍHO SLOVA

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!“

*„Neboť modlitba je pro věřící předepsána v čas
stanovený.“ (4:103)*

Jednou mně muž pokročilého věku, vysoké postavy a postavení, řekl: „Modlitby jsou v pořádku, ale modlit se každý den pětkrát denně je moc. Jelikož nikdy nekončí, je to namáhavé.“

Dlouho poté, co tento muž řekl tato slova, jsem naslouchal své duši a slyšel jsem úplně to samé. Zadíval jsem se na ni a spatřil jsem, že uchem lenosti dostávala stejné lekce od satana. Pochopil jsem, že tato slova jakoby byla říkána jménem všech zlovolných duší, neboli bylo jim to našeptáváno. Tak i já jsem řekl: „Jelikož má duše velí zlo, ten, jež nenapraví svou vlastní duši, nemůže napravovat ostatní. A proto začnu svou vlastní duší.“

Řekl jsem: Má duše! Naslouchej pěti varováním, jež jsou odpověďmi na tato slova, která jsi vyřkla v nevědomosti na lenivé pohovce v nedbalém spánku.

PRVNÍ VAROVÁNÍ

Ó, má bídná duše! Zajímá mne, je tvůj život věčný? Vlastníš nějakou nevyvratitelnou listinu, že budeš žít do příštího roku nebo i pouze do zítřka? To, co způsobuje tvou nudu, je představa, že budeš žít navěky. Stěžuješ si, jako bys měla zůstat věčně na světě pro zábavu. Chápeš-li, že život je krátký a že odchází bez úrody, strávení jedné hodiny z dvaceti čtyř pro dobrý, potěšující, snadný a milostivý čin ve službě pro skutečné štěstí věčného života zajisté nezpůsobuje nudu, ale vyvolává skutečné nadšení a příjemné potěšení.

DRUHÉ VAROVÁNÍ

Ó, má žaludek uctívající duše! Každý den jíš chléb, piješ vodu a dýcháš vzduch. Nudí tě to? Nenudí, jelikož když je potřeba opakována, tak to, co přináší, není nuda, ale potěšení. V tom případě by tě pět denních modliteb nemělo nudit, protože přitahují obživu, vodu života a vzduch tvých kamarádů přátelů

v domě mého těla, mého srdce, duše a jemných schopností. Vskutku, obživa a pevnost srdce, které trpí nekonečným žalem a zármutkem a je uchváčeno nekonečným potěšením a nadějí, můžou být získávány prosbami klepáním na bránu Jediného Nejmilosrdnějšího a Štědrého. A voda života duše spojená s většinou tvorů, jež rychle odcházejí z tohoto pomíjivého světa nařikajíce nad rozloučením, může být popíjena obrácením se k pramenu milosti Věčně Milovaného skrze pět denních modliteb. A vědomý vnitřní smysl a osvětlená jemná schopnost, která svou povahou touží po věčném životě a byla stvořena pro věčnost a je zrcadlem Věčného a je nekonečně křehká a citlivá, jistě nejvíce potřebuje vzduch ve smutných, zdrcujících, úzkostných, pomíjivých, tmavých a dusících podmínkách tohoto světa, a může dýchat pouze oknem modliteb.

TŘETÍ VAROVÁNÍ

Ó, má netrpělivá duše! Je rozumné myslet dnes na minulé strádání z uctívání, potíže z modliteb a nesnáze z pohrom, a být rozčilen a představovat si budoucí povinnosti uctívání,

služby modliteb a zármutek z neštěstí, a být netrpělivý? Tou netrpělivostí připomínáš hloupého velitele, který, přestože nepřátelův pravý prapor se připojil k jeho pravému praporu, a stal se pro něj novou silou, poslal podstatnou část vojska k pravému praporu, a oslabil tak střed. Poté, i přestože nebylo žádných nepřátelových vojáků na levém praporu, tam poslal veliké vojsko a přikázal střílet. Střed zůstal bez vojáků. Nepřítel si toho všimnul, napadl střed a porazil jej.

Ano, toto připomínáš, protože včerejší potíže byly přeměněny v milost; bolest pominula, zatímco potěšení zůstává. Nesnáze se změnily na požehnání a strádání na odměnu. A tak by ses tedy neměla cítit unavena, ale měla bys vyvinout skutečnou snahu pokračovat s novým nadšením a čerstvým elánem. Co se týče budoucích dní, ty ještě nepřišly, a přemýšlet nad nimi a pociťovat nudu a unavovat se tím je šílenství jako myslet dnes na budoucí hlad a žízeň a začít plakat a křičet. Jelikož toto je pravdou, jseš-li rozumná, budeš myslet pouze na dnešek, co se týče uctívání, a řekneš: „Trávím pouze hodinu ze dne milou, příjemnou,

povznášejíci službou, za kterou je vysoká odměna, a která není zatěžující. Poté bude tvá hořká sklíčenost přeměněna na sladké úsilí.

A tak, má netrpělivá duše! Jsi povina býti trpělivá ve třech pohledech. Prvním je trpělivost v uctívání. Dalším je trpělivost při vyhýbání se hříchů. A třetím je trpělivost tváří v tvář neštěstí. Jsi-li inteligentní, vezmi si za příklad skutečnost patrnou v podobenství v tomto třetím varování. Řekni mužným stylem: „Ó, Nejtrpělivější!“, a vezmi na sebe tři druhy trpělivosti. Neprohýříš-li na špatné cestě vojska trpělivosti daná tobě Všemohoucím Bohem, měly by vystačit pro všeskeré obtíže a neštěstí. Tak se drž těchto vojsk!

ČTVRTÉ VAROVÁNÍ

Ó, má hloupá duše! Je snad tato povinnost uctívání bez výsledku a je snad za ni malá odměna, že tě to unavuje? Když by ti někdo trochu zaplatil nebo by tě zastrašil, donutil by tě pracovat až do večera bez vymlouvání. Jsou předepsané modlitby bez výsledků, ty, které jsou v tomto světském domě pro hosty obživou a bohatstvím srdce a v tvém hrobě, který bude zcela jistě tvým obydlím, obživou

a světlem a v čase Znovuvzkříšení, kde stejně budeš souzena, listinou a dekretem, a na Mostě Sirat, přes který musíš přejít, světlem a koněm? A jsou za ně malé odměny? Někdo ti přislíbí dárek v hodnotě sto lir a přinutí tě pracovat sto dní. Důvěřuješ člověku, který půjde svou cestou, a nevyhýbáš se práci. Tak slíbí-li ti ten, pro koho je porušení slibu nemožné, odměnu, jakou je ráj, a dar, jakým je věčné štěstí, a zaměstná-li tě jen na krátkou chvíli velmi příjemnou povinností, nevykonáš-li tuto službu, nebo jednáš-li vyčítavě vůči jeho slibu či opovrhuješ jeho darem neochotným jednáním jako někdo nucený pracovat, či bytím znuděná, nebo pracující napůl, zasloužíš přísné napomenutí a velký trest. Nemyslela jsi na to? Přestože bez výmluv sloužíš při té nejtěžší práci na tomto světě ze strachu před uvězněním, strach z věčného uvěznění v pekle tě nenaplňuje nadšením pro nejlehčí a příjemnou službu?

PÁTÉ VAROVÁNÍ

Ó, má svět uctívající duše! Vyplývá tvá nedbalost uctívání a nedostatky v předepsaných modlitbách z četnosti tvých světských činností, nebo protože nenacházíš čas kvůli

usilovné snaze o živobytí? Jsi stvořena pouze pro tento svět, že na něm utrácíš veškerý svůj čas? Ty víš, že co se týče tvých schopností, jsi nadřazená všem živočichům, a co se týče získávání potřebného pro život, nedosahuješ ani na vrabce, tak proč nechápeš, že tvou základní povinností není namáhat se jako zvíře, ale vynaložit úsilí pro skutečný, trvalý život jako skutečná lidská bytost. A navíc věci, které nazýváš světskými činnostmi, se tě většinou netýkají a jsou nicotnými záležitostmi, do kterých se jen vměšuješ. Ponecháváš stranou podstatné věci a utrácíš svůj čas na nepodstatných informacích, jako bys měla žít tisíce let. Například promarníš svůj čas na bezvýznamných věcech, jako jaké jsou dráhy kolem Saturnu a kolik je kuřat v Americe? Jako bys měla být odborníkem v astronomii nebo statistikách...

Říkáš-li: „Co mne zdržuje od modliteb a uctívání a činí mne nedbalého, nejsou nepotřebné věci jako tyto, ale důležité věci jako vydělávání na živobytí,“ pak toto je má odpověď: pokud tvá denní mzda je sto centů a někdo přijde a řekne: „Pojď sem a kopej deset minut a najdeš briliant a smaragd v hodnotě sto dolarů.“ Odpovíš-li: „Nepůjdu, přišel bych

o deset centů z mé mzdy a mé živobytí by se zmenšilo," určitě chápeš, jak hloupá by to byla výmluva. Stejně tak pracuješ v tomto sadu pro svou obživu. Zanedbáš-li předepsané modlitby, všechny plody tvého úsilí budou omezeny pouze na světské, nedůležité a nevýnosné živobytí. Ale strávíš-li doby odpočinku modlitbami, které jsou prostředky k duševní lehkosti a oddychu srdce, pak objevíš dva doly jsoucí důležitými prameny pro užitečné světské živobytí a tvé živobytí a zaopatření na věčnosti.

První důl: Skrze správný záměr obdržíš podíl z díků a chvály nabízených všemi rostlinami a stromy, ať již kvetoucími či plodícími, které pěstuješ v zahradě.

Druhý důl: Cokoliv je sněženo z této zahrady, ať zvířím či člověkem, dobyt看em či mouchami, obchodníky či zloději, stane se almužnou od tebe. Ale pod podmínkou, že pracuješ ve jménu Skutečného Poskytovatele a v míře jím povolené a bereš sám sebe jako rozdělovacího úředníka poskytujícího jeho majetek pro jeho stvoření.

Tak pochop, jak velkou ztrátu utrpí ten, který zanechá předepsané modlitby. Jak

podstatné ztratí bohatství a je ochuzen o tyto dva následky a doly, které mu poskytují veliké nadšení v jeho úsilí a zajišťují silnou morálku v jeho jednáních; zkrachuje. A jak stárne, bude zahradničením unaven a ztratí zájem, říká: „Co mně je po tom? Stejně odejdu z tohoto světa, tak proč bych se měl vystavovat tolika potížím?“ Ponoří se do nečinnosti. Ale první muž říká: „Budu pracovat ještě více na uctívání a povolených úsilích, abych poslal ještě více vydatného světla do mého svého hrobu, a získal více zabezpečení pro svůj život na věčnosti.“

Krátce: Ó, má duše! Viz, že včerejší den tě již opustil a pro ten zítřejší nemáš žádného důkazu, že bude tvůj. Tak tedy pochop, že tvým skutečným životem je dnešní den. Tak spočiň alespoň jednu jeho hodinu v mešitě či na modlitebním koberci, truhlici na věčnost jako rezervní fond, připrav se pro skutečnou budoucnost. A viz, že pro tebe a pro každého je každý nový den bránou do nového světa. Neprovádíš-li modlitby, tvůj svět v ten den odejde jako temný a ubohý a bude proti tobě svědčit ve Světě Podobenství. Pro každého, každý den, má soukromý svět v tomto světě a

jeho povaha záleží na srdci a činech každého. Tak jako odraz přepychového paláce v zrcadle vezme na sebe barvu zrcadla; je-li zrcadlo hladké, palác se zobrazí krásný, a není-li, zobrazí se škaredý. Tak jako zobrazí ty nejjemnější věci jako drsné, tak ty měníš svůj vlastní svět svým srdcem, myslí, jednáním a přáním. Ty způsobuješ, zda svědčí pro tebe či proti tobě. Provádíš-li pět denních modliteb a skrze ně jsi otočen k Slavnému Stvořiteli světa, náhle se ti tvůj svět na tebe hledící osvětlí. Zcela jednoduše, jakoby modlitby byly elektrickou lampou a tvůj záměr vykonat je zmáčkne vypínač, modlitby rozptýlí temnotu světa a ukážou změny a manévry v bídě světského zmatku jako moudrý a cílevědomý pořádek a smysluplné psaní Božské moci. Rozptýlí světlo ze světlem naplněného verše,

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ

„Bůh je světlem nebes i země“ (24:35) do tvého srdce a v ten den tvůj svět je osvětlen odrazem tohoto světla. A bude svědčit ve tvůj prospěch svou zářivostí.

Dej si pozor, neříkej: „Čím jsou mé modlitby v porovnání se skutečností modliteb?“, protože tak jako semeno datlové palmy

charakterizuje celý strom, tak tvé modlitby charakterizují tvůj strom. Rozdíl je pouze v obsahu a detailech; jako i modlitby světce, tak i modlitby obyčejných lidí jako jsi ty a já- i když si toho nejsou vědomi, mají podíl na tomto světle. V této pravdě je záhada, i přesto že to vědomí chápe...ale odhalení a osvětlení se liší podle stupně těch, kteří je provádějí. Jakkoli mnoho období a stupňů je od semene až po dospělý datlový strom, v modlitbách mohou být stupně ještě četnější. Ale v každém stupni je přítomen základ této osvícené pravdy.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى مَنْ قَالَ الصَّلَاةُ عِمَادُ
الدِّينِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ اَجْمَعِيْنَ

*Ó Bože! Uděl požehnání a mír tomu jež řekl:
'Pět denních modliteb je pilířem náboženství', a
jeho celé rodině a společníkům.*

ZÁVĚR KE ČTRNÁCTÉMU SLOVU

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ

„Ve jménu Boha milosrdného, slitovného!”

„A život na tomto světě je pouze klamné užívání.” (3:185)

Plesnutí pro nedbalé a varovná lekce

Ó, má ubohá duše, potopená v nedbalosti, vidící tento svět sladkým, zapomínající na věčnost a usilující pouze o tento svět! Víš koho připomínáš? Pštrosa! Vidí lovce, ale neumí létat, tak strčí hlavu do písku, aby ho lovec neviděl. Jeho ohromné tělo zůstane odkryté a lovec jej vidí. Pouze jeho oči jsou zakryté v písku a nevidí. Ó, má duše, zvaž následující podobenství a uvidíš!

Omezený pohled na tento svět mění veliké potěšení na ohromnou bolest. Například, v této vesnici, v Barle, jsou dva muži. Devadesát devět ze sta přátel jednoho z nich odešlo do Istanbulu, kde se mají velice dobře. Pouze jeden zůstal zde, ale i ten odejde. Proto

tento muž touží po Istanbulu a myslí na něj; chce za svými přáteli. Když je mu řečeno, aby tam šel, má ohromnou radost a odchází šťasten. A co se týče druhého muže, devadesát devět jeho přátel odešlo. Ale někteří z nich zemřeli a někteří byli odvedeni do míst, kde nevidí a nejsou viděni. Tento ubohý muž si myslí, že odešli do naprosté bídy. Sprátelí se s jediným hostem namísto těch všech a hledá útěchu. Skrze něj chce zapomenout na tu těžkou bolest z odloučení.

Ó, má duše! Ti nejvíce Bohem milovaní i všichni tví přátelé jsou v hrobě. A ten jeden nebo dva, co zůstávají, tam půjdou také. Tak se neboj smrti, neobávej se hrobu a neodvracej hlavu. Dívej se statečně na hrob a poslouchej, co požaduje. Zasměj se smrti do tváře jako muž a viz, co chce. Dej si pozor, nebuď nedbalá, abys nepřipomínala druhého muže.

Ó, má duše! Neříkej, „Časy se změnily, tento věk je jiný, každý je vržen do tohoto světa a uctívá tento život. Každý je opilý snahou o živobytí.“ Ale smrt se nemění. Odloučení není přeměněno v trvalost a nestane se rozdílným. Lidská nemohoucnost a

slabost se nemění, přibývá. Lidská cesta není zkrácená, zrychluje se.

A neříkej: „Jsem jako každý jiný.“ Protože každý se s tebou přátelí pouze do hrobu. A útěcha, že jsi společně s ostatními v neštěstí, nemá odůvodnění za hrobem. A nepokládej se za svobodnou a nezávislou. Protože podíváš-li se na tento světský dům pro hosty okem moudrosti, uvidíš, že nic není bez řádu a účelu. Jak můžeš zůstat mimo řád a být neúčelnou? Události ve světě, jako je zemětřesení, nejsou hračky náhody. Například vidíš velice spořádané a jemně vyšité košile, jednu na druhé, které jsou oblečeny na Zemi z druhů zvířat a rostlin, jsou zkrášleny a vyzdobeny odshora dolů záměrem a příklady moudrosti a víš, že se Země točí a je otáčena jako divoký Mevlevi v dokonalém řádu s vysoce postaveným cílem. Jak to tedy je, jak udávají ateisté, s událostmi na Zemi, jako je zemětřesení, jež připomíná Zem setřásající se sebe váhu jisté formy nedbalosti, která neprospívá lidu, hlavně věřícím, nemají význam a dějí se náhodně? A jak to je, že vykazují bolestivé ztráty postižených bez náhrady a odešlých pro nic a

uvržených do hrůzostrašného zoufalství? Dělají jak velkou chybu, tak způsobují obrovskou křivdu. Vskutku, takovéto události se stávají pod velením Všemoudrého a Všemilosrdného, aby byly přeměněny pomíjivé majetky věřících na rovnocennou almužnu a učiněny trvalými. A jsou odčiněním hříchů vyvstávajících z nevděku za dary. Tak jako přijde den, kdy tato podmaněná Zem uvidí díla člověka, který zdobí její tvář špínou připisování partnerů k Bohu a nevděkem, a shledá je ošklivými. Pod Stvořitelovým velením je smete z celého svého povrchu a očistí se. Božím příkazem nasype ty, jež připisují partnery Bohu, do pekla a těm, jež děkují, řekne: „Pojďte a vstupte do ráje!”

Z části: Znamení Zázračnosti

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَ الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ * الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ
الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَخَرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا
لِلَّهِ أَنْدَادًا وَ أَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

„Lidé, uctívejte Pána svého, jenž stvořil vás i ty, kdož před vámi byli - snad budete bát se Boha, jenž pro vás učinil zemi lůžkem a nebesa kupolí a jenž seslal z nebe vodu a dal pomocí jí vyrůst plodům pro obživu vaši. Nedávejte Bohu rovných, vždyť dobře to víte!“ (2:21-2)

Jedinou věcí vštěpující věřícím Božská nařízení týkající se víry a zásady víry, která je činí silnými a pevnými, je uctívání. Vlastně zásady víry náleží vědomí a rozumu. Nejsou-li rozvíjeny a upevňovány uctíváním zahrnujícím, co Bůh velí, a zdržováním se toho, co zakazuje, zůstávají neúčinné a slabé. Současný stav islámského světa tomu nasvědčuje. A stejně tak je uctívání

prostředkem ke štěstí v tomto světě i v tom dalším a prostředkem k uspořádání záležitostí tohoto světa i toho dalšího a prostředkem k osobnímu úspěchu a dokonalosti, i k dokonalosti a úspěchu lidstva, a také je nejvyšším spojením a váženým poutem mezi Stvořitelem a služebníkem.

Body ukazující, že uctívání je prostředkem k světskému štěstí:

První: Člověk byl stvořen s báječnou a delikátní povahou odlišující ho od všech ostatních živých bytostí a dělající z něho výjimku mezi ostatními. Vzhledem k této povaze různorodé druhy touhy a nouze vyvstaly v člověku. Například chce nejvybranější věci, nejkrásnější, nejvíce nazdobené, a chce mít život a postavení důstojné lidstvu.

Tak jako tyto touhy vyžadují, že chce jídlo a oděv a uspokojení svých dalších potřeb, tak také potřebuje umění pro ně připravené jemným stylem. Jelikož není zběhlý ve všech řemeslech, je nucen spolupracovat se svými bližními, tak si každý může navzájem pomáhat výměnou plodů své práce, a tak uspokojit své potřeby.

Ale poněvadž moc vášně, hněvu a rozumu nebyla v člověku Tvůrcem omezena a byla ponechána svobodná, aby se člověk mohl vyvíjet svou částečnou vůlí, vznikla tyranie a agrese mezi lidmi. Aby se předešlo této agresi, potřebuje lidská společnost spravedlnost výměnou za plody práce svých členů. Ale poněvadž individuální rozum není schopen pochopit spravedlnost, je třeba všeobecného rozumu, tak aby v něm individuální rozum našel oporu. Všeobecný rozum jako takový, může být vyjádřen pouze formou zákonů, a takovým zákonem je Šaria.

Pak je zapotřebí autorita a vlastník zajišťující použití, provádění a účinnost zákona. A tou autoritou a vlastníkem je Prorok (mír a požehnání s ním). A jako Prorok potřebuje materiální i duchovní věhlas a znamenitost, aby uplatňoval svou vnější i vnitřní vládu nad lidmi, tak také potřebuje znamení, kterým ukazuje stupeň svého spojení se Stvořitelem. A takovým znamením jsou jeho zázraky.

Potom, aby vybudoval a zajistil poslušnost a odevzdání se vedení a zákazům Všemohoucího Boha, potřebuje upevnit v lidských myslích velikost Tvůrce. A to skrze zásady

víry, tedy manifestací nařízení týkajících se víry. A k upevňování a rozvíjení těchto nařízení dochází pouze opakovaným a neustále obnovovaným uctíváním.

Druhý: Účelem uctívání je obrácení myslí k Všemoudrému Tvůrci. Následkem tohoto obrácení služebníků k jejich Všemoudrému Tvůrci je poslušnost a odevzdání. A poslušnost a odevzdání zařazuje služebníka pod dokonalý řád vesmíru. Služebníkovým přijetím a přizpůsobením se řádu vyjde najevo význam moudrosti. A moudrost se stane manifestem skrze výšivky umění zářícími na stránkách vesmíru.

Třetí: Jako telegrafní stanice je člověk centrem veškerého řádu stvoření, zákonů přírody a paprsků Božích zákonů ve vesmíru. Proto je nezbytné, aby byl připojen a dodržoval zákony a lpěl na nich, aby byl zachován obecný proud. A aby nebyl rozdrcen mezi koly stroje točícího se na úrovních světa. A toho může být dosaženo skrze uctívání, které sestává z přizpůsobení se příkazům a zákazům.

Čtvrtý: Přizpůsobením se povolenému a zdržením se zakázaného, je jedinec propojen s

mnoha skupinami a úrovněmi společnosti. Jedinec se stane součástí celku, hlavně v souvislosti s náboženskými nařízeními a veřejným blahem. To znamená, že četná práva a otázky cti, vedení, poučení i napomenutí jsou naloženy na jednu osobu. Pokud by to nebyl takový jedinec, který dodržuje příkazy a vyhýbá se tomu, co je zakázáno, tyto povinnosti by vůbec nebral v úvahu.

Pátý: Prostřednictvím islámu a uctívání tvoří muslim pevný vztah a silné pouto se všemi muslimy. A to vede k neotřesitelnému bratrství a pravé lásce. Zajisté, první a zásadní krok v postupu a obrácení společnosti jsou bratrství a láska.

Vysvětlení, jak je uctívání příčinou osobního dosažení dokonalosti:

Přestože je člověk po fyzické stránce malý a slabý a je považován za jednoho ze živočichů, je nositelem nejvznešenějšího ducha, má ohromné schopnosti, vlastní neomezené touhy, má nekonečné naděje a nepočetně nápadů a vlastní síly- jako sílu vášně a zloby- které nemají hranice, a má tak zvláštní povahu, jako by byl stvořen jako vzor pro všechny druhy a všechny světy.

A tak tím, co rozvíjí tohoto vznešeného lidského ducha, je uctívání. Co rozvíjí a odhaluje jeho schopnosti, je uctívání. Co rozlišuje a objasňuje jeho touhy, je uctívání. Co uskutečňuje jeho naděje, je uctívání. Co rozvíjí jeho myšlenky a uvádí je do pořádku, je uctívání. Co klade meze silám jeho vášni a hněvu, je uctívání. Co odstraňuje rez z povahy, který pošpiňuje jeho vnější a vnitřní schopnosti a smysly, je uctívání. Co způsobuje, aby člověk dosáhl dokonalosti, pro kterou je předurčen, je uctívání. Nejvznešenějším a nejjemnějším vztahem mezi uctívatelem a Uctívaným, služebníkem a Tvůrcem, je uctívání. Vskutku, nejvyšší z lidských dokonalostí je toto spojení a vztah.

Připomenutí: Duchem uctívání je upřímnost. A upřímnost je provádění uctívání jen proto, že je to nařízeno. Je-li jakékoli jiné moudro nebo prospěch ukázán jako důvod k uctívání, takové uctívání je neplatné a prázdné. Moudrost a prospěch mohou být pouze povzbuzením, nemohou být důvodem.

